

TĂLCUIREA APOCALIPSEI

Despre semnele sfârșitului lumii!

Despre semnele sfârșitului lumii!

TAINA
FIAREI

TĂLCUIREA APOCALIPSEI

Taina fiarei

Tâlcuirea Apocalipsei

Despre semnele sfârșitului lumii!

Dacă are cineva urechi – să audă!

Textul acestei cărți este scris de un preot al Bisericii Ortodoxe Ruse, al cărui nume, conform dorinței lui, nu se indică. Broșura se adresează celor care au auz duhovnicesc și sunt capabili să sesizeze preîntâmpinarea lui Dumnezeu: „Dacă are cineva urechi – să audă!” (Apoc. 13, 9).

Principalul chip negativ al Apocalipsei este „fiara”. Ce exprimă acest chip? Care este diferența dintre „fiara din mare”, „fiara din pământ” și „fiara din beznă”? Cum să înțelegem cuvintele Apocalipsei despre „numărul numelui fiarei”, despre „icoana vorbitoare a fiarei” și despre „desfrânată care șade pe fiară”? Răspunsurile la aceste întrebări le veți găsi în cartea „Taina fiarei”.

Această tâlmăcire a Apocalipsei diferă puțin de cele deja cunoscute, permițându-ne să privim cu alți ochi, prin prisma Apocalipsei, la lumea modernă.

Acest text poate fi reprodus LIBER de orice persoană sub orice formă (incluzând editarea cărților cu plată) cu condiția de a nu schimba textul autorului. Oricine are dreptul să reediteze liber această carte.

Cartea este tradusă și tipărită
cu binecuvântarea Înalt Prea Sfinției Sale

Vladimir,
arhiepiscop al Poceaevului

TAINA FIAREI

Și eu, Ioan, sînt cel ce am văzut și am auzit acestea, iar când am auzit și am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.

9. Și el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păstrează cuvintele cărții acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!

10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele proorociei acestei cărți, căci vremea este aproape.

11. Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească încă.

12. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.

13. Eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul.

Apoc. 22, 8-13

Tâlcuirea Apocalipsei
Despre semnele sfârșitului lumii!

2007

Sumarul

1. “Sălbăția”.....	5
1.1. Chipul apocaliptic.....	5
1.2. Înstrăinarea.....	8
1.3. Personalitatea.....	13
1.4. Răcirea dragostei.....	17
1.5. Numele.....	20
1.6. Depersonalizarea.....	23
2. Taina „numelui fiarei”	31
3. Taina „icoanei” vorbitoare a “fiarei”.....	44
4. Taina “desfrânatei celei mari” și a „fiarei” care o poartă.....	58
4. 1. Noul Babilon.....	58
4.2. Tâlcuirea Apocalipsei făcută înainte de revoluție.....	65
4.3. Noul Imperiu Roman.....	69
4. 4. Armagedonul mondial.....	76

TAINA FIAREI

Experiența tălmăcirii proorociilor din Apocalipsă

Și am văzut ridicându-se din mare o fiară... Și i se vor
inchina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume
nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții
Mielului celui înjunghiat. Dacă are cineva
urechi – să audă! *Apocalipsa 13, 1, 8–9*

Orice credincios, care se află în starea cuvenită, va
înțelege, ce se întâmplă. *Starețul Paisie Aghioritul*

1. “Sălbăția”

1.1. Chipul apocaliptic

Apocalipsa sfântului Evanghelist Ioan Teologul este redarea, sub formă de simboluri și imagini, a istoriei întregii omeniri ca despre cea mai mare tragedie. Apocalipsa se descoperă pe parcursul istoriei și va continua să se descopere până la Strașnica Judecată. Ea se citește din faptele omenirii: cu cât sunt ele mai împotrivoare lui Dumnezeu, cu atât mai grăitoare devin cuvintele “cărții acestei prorocii” (Apoc. 22, 19). Despre ele mărturisește însăși viața.

Sfinții Părinți ai Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, tălmăcind Apocalipsa întotdeauna remarcau, că explicarea deplină și exactă a simbolurilor va fi posibilă doar atunci când se vor săvârși evenimentele despre care vorbesc proorociile.

Marele nostru contemporan, întru fericita pomenire, starețul Paisie Aghioritul († 1994), spunea că Apocalipsa se realizează deja astăzi, însă, din păcate, nu toți văd aceasta. Ca exemplu el aducea proorocia despre căderea stelei “pelin”, care a otrăvit a treia parte din ape, și a omorât mulți oameni (Apoc. 8, 10-11). Această proorocie, după cum susținea de Dumnezeu înțelepțitul stareț, deja s-a împlinit sub forma catastrofei de la Cernobîl (cernobîlnicul este o varietate a pelinului) și de aceea “se înșeală mult acei oameni care așteaptă căderea stelei, și nicidecum nu pot înțelege, că acest lucru deja s-a produs”². Această ordine de idei e valabilă și în cazul altor imagini ale Apocalipsei. Chiar și în realitatea contemporană poate fi urmărită realizarea multor proorocii.

Principalul chip negativ al Apocalipsei este “fiara”. Cum să înțelegem acest chip umbrit de taină? În scrierile Sfinților Părinți și în lucrările altor exegeți ai Apocalipsei pot fi găsite mai multe variante de interpretare³. Astfel, “fiara” din Apocalipsă este:

- satana;
- antihristul;
- proorocul mincinos;
- păgânismul, închinarea la idoli;
- împărăția lui antihrist (împărăția “fiarei”), renașterea înainte de sfârșitul lumii a Imperiului Roman, imperiu anticreștin;
- însuși sistemul de guvernare anticreștin, anticreștinismul;
- “animalitatea” în oameni, sălbăticia, înfățișarea de fiară, bestialitatea;

E de remarcat că nu este nimic uimitor în existența mai multor semnificații a unuia și aceluiași chip din Apocalipsă. Astfel, după ieromonahul Serafim (Rose), există multe și diverse straturi de tâlcuire a Apocalipsei, de aceea diferitele explicații pot fi absolut adevărate, pentru că nu poate exista o corespondență univocă a imaginilor realității.⁴

Trebuie să avem în vedere că în Apocalipsă se vorbește despre trei “fiare” diferite: “fiara din mare” (13, 1), “fiara din pământ” (13, 11) și “fiara din beznă” (21, 7; 17, 8). Să ne oprim la câteva explicații ale acestora.

N. Vinogradov, unul dintre savanții care a studiat Apocalipsa, în cartea sa “Despre ultimele destine ale omenirii și ale omului” (a. 1878) scria, că fiara care iese din mare, și “care este tâlcuită de talmăcitori ca fiind exclusiv unica față a lui antihrist”, “ar fi mai corect și mai aproape de text să fie recunoscută ca o imagine ce îmbină toate forțele potrivnice lui Dumnezeu, anticreștine”⁵.

“Unii înțelegeau prin “fiara din mare” statul antidumnezeiesc, care în perioada începutului creștinismului era Imperiul Roman, iar în ultimele vremuri va fi împărăția mondială a lui antihrist” (arhiep. Averchie)⁶.

“Apoi Văzătorul tainelor descrie fiara care iese din pământ, pe care mai târziu o numește prooroc mincinos. Pământul aici simbolizează lipsa absolută a duhovniciei în învățătura pseudo-proorocului: ea este pătrunsă de materialism și de satisfacerea trupului iubitor de păcat... Cele două fiare din capitolul 13 simbolizează totalitatea tuturor urâtorilor creștinismului. Fiara din mare este simbolul puterii civile antidumnezeiești, iar fiara din

pământ – totalitatea pseudo-învățătorilor și a oricărei conduceri bisericești depravate” (ep. Alexandru (Mileant)⁷.

“Fiara din mare și fiara din beznă sunt anticreștinismul și antihristul... Fiara, numită a “opta” trebuie deosebită de fiara din mare. Această fiară nu este din mare, ci din beznă, este în relații nemijlocite cu bezna, adică cu tainele puterilor demonice distrugătoare... “A opta” fiară în Apocalipsa Sf. Ioan Teologul nu este întruparea diavolului însuși – a satanei, ci o persoană aparte, individuală – reprezentanta ideii anticreștine” (N. Vinogradov)⁸.

În continuare vom vedea că toate explicațiile amintite referitor la chipul “fiarei” sunt unite într-o singură idee – ideea de “fiară” (sălbăticie). Cuvântul “fiară” în limba greacă se utilizează nu doar pentru caracteristica agresivității animalelor sălbatice, ci și a naturii lor sălbatice care este opusă naturii omenesci. La prorocul Daniel se spune despre împăratul Beltșatar: “inima lui să nu mai fie inimă de om, ci o inimă de dobitoc” (Dan. 4, 13). Și la Sf. Ap. Pavel, în Epistola către Tit, cuvântul “fiară” se folosește cu referință la om pentru a arăta firea lui sălbatică.

1.2. Înstrăinarea

Care este semnificația expresiei “de fiară”, sălbatic? Este o înstrăinare reciprocă; când oamenii sunt înstrăinați unul de altul precum fiarele. “Omul pentru om este lup”, susținea filosoful Tomas Gobss. Înstrăinarea este urmarea păcatului. Începutul înstrăinării a fost în rai – între protopărinții noștri, după căderea lor în păcat, sugerată de satana. Atunci Adam

Despre semnele sfârșitului lumii!

a învinuit-o pe Eva înaintea lui Dumnezeu cum că i-a dat să guste din mărul interzis. Mai târziu această înstrăinare a crescut din ce în ce mai mult. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare spune că “păcatul a împărțit firea omenească unică într-o mulțime de părți care se vrăjmășesc”.

Potrivit învățăturii Sf. Teofan Zăvorâtul, fiarele au suflet (animalic), însă nu au duh, spirit. Din cauza absenței în firea lor a duhului (duhul – ca purtător de personalitate), fiarele nu numai că nu au viață veșnică, dar nici nu au o atitudine către sine ca față de o personalitate, respectiv și referitor la celelalte fiare, ca față de niște personalități.

Psihologul G. Mihailov remarcă: “principala diferență între sufletul omenesc și cel reflector (care doar reflectă) al psihicului animalelor necuvântătoare este prezența conștiinței la om”. Cea mai superioară expresie a sufletului este conștiința, “glasul lui Dumnezeu în suflet”, după cum foarte exact au determinat Sfinții Părinți. Conștiința întotdeauna este personală; atunci când este impersonală nu poți vorbi despre rațiune, fiindcă rațiunea în afara conștiinței este o absurditate (G. Mihailov). De aceea expresia “om fără rușine”, “fără conștiință” nu doar putem, ci chiar trebuie s-o înțelegem literalmente drept om “inconștient”, fără rațiune, fără minte. Să-l faci pe om inconștient, fără conștiință – înseamnă să-i înăbuși știința de sus, adică glasul lui Dumnezeu din suflet.

“Sălbăticia”, înstrăinarea reciprocă – este negarea personalității aproapelui. “Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni”, zice Sf. Apostol Ioan (1 Ioan 3, 15). Să-l urăști – înseamnă să nu vrei să-l vezi.

Cel ce urăște, cel ce nu iubește neagă personalitatea aproapelui, nu recunoaște în el viața, nu dorește existența lui și, astfel, îl omoară în inima sa și în gândurile sale.

Apocalipsa vorbește despre înstrăinarea extremă între oameni înainte de sfârșitul lumii. Când păcatele vor atinge nivelul extrem (ceea ce este caracteristic pentru “ultimele vremuri”), atunci va crește peste măsură și înstrăinarea, “sălbăticia”. Slujind din ce în ce mai mult propriilor patimi, omul se aseamănă cu animalele necuvântătoare. “Omul în cinste fiind n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Psalmii, 48, 21).

Astfel, actualele “succese” ale progresului tehnic (televiziunea, computerele, telefoanele mobile, muzica modernă, transportul, confortul variat ș. a. m. d.) prezintă această înstrăinare ca ceva firesc, mai mult ca atât – o cultivă în oameni, impunându-i să aibă o atitudine reciprocă rece, distantă. Toată orânduirea vieții moderne este îndreptată spre dezvoltarea sălbăticiiei și a automatismului în om. “Confortul, inventat de oameni, a depășit orice limită, se tânguiește părintele Paisie Aghioritul. Numărul mare de mașini l-a prefăcut și pe om în mașină. Acum mașinile îi poruncesc omului și inima lui s-a făcut de fier”¹⁰.

“Omul-fiară a devenit un fenomen obișnuit în viața popoarelor, se spune într-una dintre tâlcuirile Apocalipsei de la începutul sec. XX. În locul dreptului celor puternici dinaintea potopului, pentru întărirea forței fizice slăbite, a venit arta, tehnica și dreptul, în baza legilor, la exploatare prin minciună. Mulțimea de descoperiri din domeniul

culturii, exact ca înainte de potop, nici cătuși de puțin nu împlânzesc moravurile sălbatice. Acestea înfloresc pe terenul mândriei, egoismului și răutății. Așa se întâmplă de atunci de când lepădarea de Biserică a permis accesul liber, înscăunarea noilor idei inventate de reformație și revoluție, idei, care înclină moravurile omului către o sălbăticia absolută”¹¹.

“Și cât de mare este uneori indignarea pentru oamenii, scrie G. Mihailov, care se prostesc văzând cu ochii în acest mediu de consumism fără capăt. Pentru acei, care cu ajutorul publicității nerușinate ale instigatorilor încearcă “să trăiască jucăuș”, fără a se împovăra cu responsabilitatea morală, asemuindu-se în senzualitatea lor cu pisicile și câinii bine hrăniți. Pentru aceasta inevitabil sunt nevoiți să se răsplătească cu pierderea integrității sufletești, și în primul rand, cu slăbirea voinței și rațiunii. Fiarele n-au voință. Ele n-au măcar nici dorințe conștiente. În locul acestora ele sunt dominate de instincte.

Individualitatea omului (chiar și cea proeminentă) încă nu înseamnă personalitate! Un talent înzestrat încă nu presupune și omenie. Slăbirea voinței (trecerea de la năzuințe superioare la dorințe meschine și capricii) contribuie la scăderea nivelului personalității. Când personalitatea se dovedește a fi falimentară, atunci începe o manifestare deșartă a individualității (pretenții istericale de originalitate), iar deseori apare imitarea “idolilor mulțimii”, urmarea modei ș.a. Și în aceste cazuri unii oameni devin ridicol de asemănători cu cei de la care cred că au provenit”¹².

Astfel chipul “fiarei” din Apocalipsă poartă în sine atâta sens negativ care, din punct de vedere moral, nu este doar distrugător, ci este contrapus ontologic firii omului create de Dumnezeu și existenței raționale.

Într-o măsură oarecare, mai mult sau mai puțin, sălbăticia și înstrăinarea există în fiecare dintre noi. “Plecatu-m-am, Iisuse, pentru dulcețile cele dobitocești și necuvântător m-am făcut, și dobitoacelor cu adevărat, o, Iisuse al meu, Mântuitorule, m-am asemănat eu, ticălosul, ca un pățimaș. Pentru aceasta, Iisuse, izbăvește-mă de dobitocie”, ne rugăm noi în canonul Preadulcelui Iisus.

Depășirea înstrăinării din sine a fost principala problemă duhovnicească din viața Cuviosului Siluan Aghioritul. O perioadă îndelungată el s-a aflat într-o luptă interioară încordată. Nicidecum nu se putea elibera de această înstrăinare, care te face să privești la om „dintr-o parte”, cu o privire rece și „piezișă”; care îți aduce în minte osândirea și îți cuprinde inima de neplăcere, de respingere a omului, de indiferență față de el ș.a.m.d. Atunci când într-o noapte era cuprins de-o stare de deznădejde, el s-a rugat lui Dumnezeu: „Cum pot să birui aceasta?” Și a primit răspunsul: „Ține-ți mintea în iad și nu te deznădăjdui”. Acest cuvânt Dumnezeiesc a fost pentru Cuv. Siluan începutul biruinței, ieșirea spre dragostea universală, dragostea atotcuprinzătoare pentru toți. A încetat să se teamă, se osânda în iad și atunci dispărea înstrăinarea de oameni, rămânea doar compasiunea¹³.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri”, zice Hristos (Mat. 5, 44). Aceasta înseamnă: iubiți oamenii nu pentru ceva, nu pentru

atitudinea lor față de voi, ci pe ei înșiși, „ca pe voi înșivă” (Marc. 12, 31), adică, fără a-i despărți de sine, fără a-i înstrăina, considerându-i împreună cu sine un tot întreg.

1.3. Personalitatea

Credința ortodoxă este religia ipostazelor. E religia luminii și a vieții, care vorbește despre aceea că noi trăim în lumea personalităților. Este religia personalității; credința în Dumnezeu Personalizat – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În ortodoxie personalitatea; valoarea absolută, este esența a toate: și a tainei Sfintei Treimi, și a tainei vieții veșnice.

Ești personalitate doar atunci când recunoști personalitatea în alții. Găsirea propriei personalități are loc prin relația, atitudinea față de altă personalitate. Această atitudine este dragostea. „Dacă dragoste nu am, nimic nu sînt” (1 Cor. 13, 2). Altă atitudine nu poate exista, deoarece orice ne-dragoste nu este o atitudine față de o personalitate, ci o negare ei. Pentru că nu poți avea o atitudine bună față de ceea ce negi.

De aici și concepția ortodoxă a firii răului: el nu este existență, ci absența existenței. Cuv. Macarie cel Mare spunea, că pentru Dumnezeu răul nu există, iar pentru noi el este ca o aflare în afara comuniunii cu Dumnezeu. Cuvântul „iad” semnifică locul lipsit de lumină. După cum învață Sfinții Părinți, principala suferință nu este focul, ci absența lui Dumnezeu.

Numai pe temelia personală există posibilitatea auto-realizării duhului. Pierderea dragostei este începutul morții

vieții duhovnicești, adică se pierde viața veșnică, ce are un caracter personal. Fără comunicare personală duhul omului rămâne nerealizat, ca cel ce a pierdut sensul și scopul existenței sale. Aceasta este pieirea veșnică, „moartea a doua” (Apoc. 20, 6). „Lasă morții să-și îngroape morții”, îi zice în Evanghelie Hristos ucenicului Său (Mat. 5, 22), arătând astfel că oamenii vii pot fi morți după **starea lor duhovnicească**.

În Evanghelia de la Ioan iudeii îi spun lui Hristos: „Tatăl nostru este Dumnezeu”. Iar El le zice lor: „Nu, tatăl vostru este diavolul” (vezi Ioan 8, 41- 44). De ce a spus așa? Fiindcă, dacă nu ai în tine dragoste (iar lipsa dragostei de Dumnezeu iudeii au arătat-o prin respingerea Fiului lui Dumnezeu), atunci această persoană pentru tine nu există, o negi. Reiese că ei îl neagă pe Dumnezeu, devenind ucigători de Dumnezeu încă înainte de Cruce. Cuvintele „tatăl vostru este diavolul” înseamnă următorul lucru: dacă nu aveți dragoste întru voi, voi vă aflați în lumea morții, întunericii, în împărăția satanei, care se neagă chiar pe sine, negându-i pe ceilalți. Aceasta este legea duhovnicească: îndepărtându-se de Dumnezeu, omul se îndepărtează și de sine, își pierde propria față, se depersonalizează.

„Dumnezeu a murit, noi L-am ucis”, a vestit lumii Nietzsche prin gura lui Zaratuștra, caracterizând starea duhovnicească, mai bine-zis „tragedia duhovnicească” a timpului său, când într-adevăr Dumnezeu a murit în sufletele oamenilor.

Drept urmare a fărâdelegii moral-duhovnicești are loc degradarea personală. Cuv. Siluan Aghioritul spunea

că ochii omului dedat păcatului, îndeosebi ai celui care a comis ucideri sau alte păcate grele, devin ca de fiară. Există expresia „ochi răi”, adică **ochi care resping, ochi care nu recunosc alte personalități**.

Dacă omul se conduce de principiul egoist „trăiesc doar pentru mine”, fără a trăi pentru sine în sensul adevărat, atunci el are o „existență” semianimalică, trăiește pentru sine ca pentru o „specie fizică”, iar nu ca pentru om. Filosoful rus din sec. XIX, P. Astafiev indica alegerea principală și de neocolit a fiecărui om: sau este „o specie fizică” (ceea ce înseamnă neom), sau – o „personalitate duhovnicească”. Specimenul, de fapt, nu are nimic cu adevărat propriu, totul în el e de la turmă.

Fericitul Augustin învăța că Dumnezeu l-a creat pe om ca pe o ființă morală. Conștiința proprie, posibilitatea de a trăi ca o ființă morală este darul principal al omului primit de la Dumnezeu. Acest dar conține măsura omeniei, după cum se exprima Cuv. Teofan Zăvorâtul, adăugând că fără conștiința proprie „omul ar fi devenit neom” (Scrisoarea 12, „Ce înseamnă viață duhovnicească și cum să ne pregătim de ea”). Să nu trăiești ca persoană duhovnicească înseamnă să negi rânduiala lui Dumnezeu despre tine ca despre chipul și asemănarea Lui.

„Dumnezeu, Care l-a zidit pe om, este viața adevărată; de aceea cel care a pierdut asemănarea lui Dumnezeu, acela a pierdut și comuniunea cu viața” (Sf. Vasile cel Mare). Hristos zice: „*Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4, 24). Iată despre ce se spune aici: Dumnezeu este Persoană (Duh) și

cel care dorește să se împărtășească de viața Lui trebuie să se afle în comuniune și unire cu Dumnezeu, ca persoană cu Persoană, deoarece și viața Dumnezeiască interioară este în comuniunea celor Prei Persoane.

În ce constă, de exemplu, principala diferență dintre Creștinism și islam? În negarea de către Mahomed a treimii persoanelor în Dumnezeu. Când creștinismul învață despre cele Trei Fețe, prin aceasta el arată că Dumnezeu nostru este Iubitor, precum Singur întru Sine, la fel și față de ființele de El create – îngeri și oameni. Taina Sfintei Treimi este Taina Dragostei, ne învață Sfinții Părinți. „Cu cât mai multă dragoste avem în noi cu atât mai mult îl cunoaștem pe Dumnezeu”, mărturisește Cuv. Siluan Aghioritul.

În islam însă Dumnezeu apare absolut singuratic. Principala dogmă a islamului – „Nu există Dumnezeu, în afară de Dumnezeu (Alah)” – neagă orice mulțime de firi și fețe. În arabă aceste cuvinte au următorul sens: numai Dumnezeu este unica putere făuritoare a universului, în care în afară de Dumnezeu nu există altă putere, și că toate ființele, cele duhovnicești și cele materiale, sunt doar suferitoare, nu au nici o libertate personală, sunt doar niște unelte oarbe ale lui Dumnezeu.

Astfel, „dumnezeul” lui Mohamed nu recunoaște alte personalități. Prin aceasta el se neagă pe sine, fiindcă, fără a fi în comuniune cu nimeni, nici el nu trăiește. Acesta este dumnezeu-ucigaș și sinucigaș. Acest „dumnezeu” este satana, pe care Evanghelia îl numește ucigaș; „ucigător de oameni de la început” (Ioan 8, 44). Propunându-i omului păcatul, el îi propune înstrăinarea, ca urmare și manifestare

a păcatului. Propunându-i înstrăinarea, ca refuz de a recunoaște personalitatea în alții, îngerul căzut îi propune moarte, îl omoară duhovnicește pe om.

1.4. Răcirea dragostei

**„Iar din pricina înmulțirii fărădelegii,
iubirea multora se va răci”
(Matei 14, 2)**

Răcirea dragostei, despre care în Evanghelia se spune că este semnul apropiatei celei de a Doua Veniri a lui Hristos, este mult mai caracteristică acestor vremuri, decât oricărei alte perioade istorice.

În aceste vremuri se simte acut răcirea vieții lumii, răcirea în relațiile omenești. „Animalitatea” lumii capătă dimensiuni groaznice. Părăsirea credinței creștinești în esența sa autentică, pierderea atracției pentru adevărata duhovnicie și pentru simpla morală omenească a devenit un fenomen tot mai răspândit.

În locul „suflului lui Dumnezeu” în oameni, cu toată înșelepciunea și erudiția lor „mentală”, răzbate vulgaritatea, nimicnicia și viclenia conținutului interior al sufletului lor. „În omenire se dezvoltă mimetismul gândirii și al voinței, remarcă arhiepiscopul Ioan (Maksimovici), Oamenii, se contrazic unii pe alții cu voci „străine” și chiar dialogând se dizolvă unii pe alții în abstracții, se înăbușă unii pe alții în slogane moarte, în calificări standardizate. Aici este principala dramă a omenirii... Personalitatea se standardizează, se generalizează, se șterge, dispare”. Omul

are vocația comunicării unul cu altul și cu Dumnezeu nu la acele niveluri exterioare unde de obicei acest lucru se întâmplă. „Înțelepții nebuni ai acestui veac; scrie arhimandritul Sofronie (Saharov), care se consideră „savanți”, și „atotștiutori”, consideră că va veni timpul fericirii oamenilor pe pământ, însă, de fapt, „au iubit întunericul mai mult decât Lumina” (Ioan 3, 19). Să nu-ți vezi propria limită, autocondamnare la moarte, să nu conștientizezi, precum fiarele, că omul nu se mărginește cu limitele vieții vremelnice pe pământ, cu dimensiunile vizibile și palpabile, să nu conștientizezi viitoarea ieșire în veșnicia care ni se deschide minunat prin Hristos este, de fapt, un adânc întuneric de neștiință cu privire la ceea ce este omul. În sensul acesta epoca noastră este așa o „aruncare” înapoi, în miile de ani ale păgânismului și cultului trupului și a patimilor, încât sufletul se înfioară”¹⁴.

Astăzi omul e atât de înrăit și împietrit, întunecat și absorbit de unica grijă cum să supraviețuiască, încât nu îi mai rămâne nici voință, nici loc în inimă pentru viața duhovnicească. „Cel care este robit de deșertăciune se află sub stăpânirea diavolului; zice cuviosul părinte Paisie Aghioritul. Inima, ademenită de deșertăciunea lumească, ține sufletul într-o stare de nedezvoltare, iar mintea – în întuneric. Și atunci omului doar i se pare că-i om, de fapt, însă este o stârpitură”, adică un om cu cel mai jos nivel de personalitate. „Scopul nostru este de a submina credința, de a scoate din mintea goilor (a celor de alt neam decât evreii) chiar principiul Dumnezeirii și Duhului și de a le înlocui cu calcule matematice și necesități materiale”,

au declarat anonimii autori ai vestitelor „Protocoale ale înțelepților din Sion”.

Ideile despre valorile adevărate și veșnice sunt deformatate și schimonosite. Viciile și pasiunile au ajuns la cel mai primitiv și cel mai sălbatic nivel. Dispare concepția clară a răului și a binelui. Se propagă activ și se implementează în conștiința oamenilor formula deformată a acestei categorii fundamentale ale vieții omenești: „bine” înseamnă când mie îmi este bine, „rău” – când îmi este rău. Omenirea, care trăiește „pentru pântece” («в пизо», vorba lui F. M. Dostoevski), nu are limite în satisfacția senzualității sale. Mulți oameni contemporani sunt posedați de demoni. „În ultima vreme în iad nu vor fi draci. Toți vor fi pe pământ, în oameni”, proorocea Cuv. Lavrentie al Cernigovului († 1950).

În această civilizație creată artificial, digitală și automatizată, lipsită de suflet, în acest nou Babilon, deja nu mai există loc pentru viață, căldură, omenie. Lumea aceasta, în care locul inimii l-a ocupat „motorul înfocat” și electronica, merge spre pieire.

Iată de ce Domnul i-a hărăzit anume lui Ioan, Apostolul Dragostei, să fie autorul Apocalipsei. Ideea principală a Apocalipsei este secătuirea dragostei până la ultima limită, absența ei aproape absolută în omenire, „sălbăticia” în oameni.

Oamenii trăiesc după legea fiarelor și nici măcar nu se străduiesc să trăiască creștinește, nu pot iubi cu dragostea absolută a lui Hristos. Ca dobitoacele, îi iubesc doar pe cei care sunt în armonie cu dânsii prin aceiași „fluizi”

animalici. Însă din această atitudine față de oameni apare riscul de a te pierde, de ați pierde propria personalitate...

1.5. Numele

Numele este însemnarea personalității, a spiritului, ca temei a firii omenești. În obiceiul desemnării numelui, Sf. Biserică recunoaște unicitatea omului concret, ce a aflat acest dar dumnezeiesc dat persoanei, coordonându-l cu numele sfânt pentru noi – Numele lui Dumnezeu. Biserica ne învață că orice nume este sfânt, fiindcă este sfințit de numele omenesc al Domnului nostru Iisus Hristos. Sf. Ioan din Kronștadt scria în „Jurnalul” său: „Drept dovadă a faptului că omul a provenit din Cuvântul lui Dumnezeu, servește însuși cuvântul „om”, iar apoi – numele, dat lui la botez, sau la ritualul desemnării numelui. Atâta timp cât trăiește, omul este numit cu numele lui, și răspunde la acest nume, pentru că el este anume el; fiind într-un tot în acest nume. În sfârșit când moare și osemintele lui pământești se înmormântează, rămâne în memorie doar numele lui drept dovadă a provenienței lui din Cuvântul lui Dumnezeu, această nematerialnică, veșnică, ca sufletul, moștenire a lui și a noastră”¹⁶.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – trei Persoane și trei Nume. Omul este creat după chipul lui Dumnezeu, Sfinții Părinți înțelegând prin aceasta prezența originii dihovnicești în om – a personalității. Și Însuși Dumnezeu i-a dat nume primului om, numindu-l Adam. Prin aceasta Domnul i-a dat omului un semn al chipului lui Dumnezeu, un „act de identitate”,

un „certificat al duhului”, care îi dă posibilitatea de a trăi în comuniune cu Sfânta Treime, de a participa la viața veșnică, care este comuniunea persoanelor. „Bucurați-vă că numele voastre sunt înscrise în ceruri” (Luc. 10, 20), spune în Evanghelie Domnul ucenicilor Săi, având în vedere participarea lor la viața veșnică.

Numele este condiția necesară și premiza comunicării personale. Astfel, Sf. Ioan din Kronștadt, meditând despre puterea numelor sfinților, scrie: „Când invocăm în rugăciune numele sfinților, atunci, chemând din inimă numele lor, deja îl apropiem de inima noastră. Numele sfinților, din sunete articulate, parcă ar însemna trupul sfântului sau chiar sfântul. Într-un chip diminuat în gura noastră și în inimile noastre parcă s-ar reflecta ființele lumii cerești și ale lumii pământești, și toate acestea – prin credință, prin Duhul Sfânt, Carele este Unul – pretutindeni și toate le plinește”¹⁸.

De ce bunăoară, Sfinții Părinți arătau valoarea primordială în viața duhovnicească a rugăciunii lui Iisus? Fiindcă, săvârșind această rugăciune, omul este în comuniune cu Domnul, unindu-se în dragoste cu Hristos. Doar esența acestei rugăciuni este chemarea numelui lui Dumnezeu, de aici și denumirea ei – rugăciunea lui Iisus. „Rugăciunea, spunea Sf. Ioan din Kronștadt, este demonstrarea ființei mele raționale”. „**Mintea, îndepărtându-se de Dumnezeu, se face sau animalică, sau demonică**” (Sf. Grigore Palama). „Dacă te rogi, dacă iubești, dacă suferi înseamnă că ești om”, îi plăcea să repete marelui filosof rus A. F. Losev¹⁹.

„Iar, a nega faptul că numele este viață, scria A. F. Losev, că numai prin cuvânt comunicăm cu oamenii și cu natura, că numai pe cuvânt se întemeiază toată profunzimea ființei sociale în formele infinite ale manifestării sale, înseamnă a cădea nu doar într-o singurătate antisocială, ci într-o singurătate antiumană, antirațională, în nebunie... Dacă cuvântul nu-i valabil și numele nu este real, dacă nu este factorul realității, în sfârșit, nu este (în sensul cel mai larg al cuvântului) realitatea însăși, atunci există doar întuneric și nebunie, și în acest întuneric mișună doar monștri surdo-muți, întunecați și nebuni. Însă lumea nu este așa” (Din cartea „Filosofia numelui”).

Din Sfânta Scriptură știm că în viața veșnică vor participa doar cei ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții (Apoc. 13, 8 ș.a.). În opera sa „Nume” preotul Pavel Florenski scrie: „Pierderea definitivă a numelui din punct de vedere social întotdeauna însemna moarte civică și istorică, dispariție definitivă de pe orizontul istoriei; și invers, intrarea în istorie, confirmarea locului său în ea, a realității sale întotdeauna era atestată ca „crearea propriului nume”, al cărui grad superlativ este veșnica pomenire a numelui în conștiința sobornicească a Bisericii, și în sfârșit – de către Dumnezeu. Pomenirea lui Dumnezeu a numelor semnifică existența veșnică a acestor „Eu”, iar ruperea definitivă de existență se egalează cu uitarea numelui de Dumnezeu sau ștergerea lui din Cartea Vieții”.

Participarea la viața veacului viitor presupune comunicarea personală, ipostatică cu Dumnezeu, vederea

„feței Lui”. În Apocalipsă despre aceasta scrie astfel: „Și vor vedea Fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor”. Însemnarea cu Numele lui Dumnezeu, lămurește protoiereul Serghei Bulgakov, este anume întâlnirea personală cu Dumnezeu, autodescoperirea Lui ipostatică. Numele ca nume „propriu”, subiect, iar nu predicat sau atribut, aparține ipostazei”.

1.6. Depersonalizarea

**„Vrăjmașii mei au zis rele mie:
când va muri și va pieri numele lui”
(Ps. 40, 5)**

Deseori credincioșilor care se pronunță împotriva codificării electronice li se spune: „Ce legătură are această operație tehnică, formală de atribuire a codului personal de identificare sau altor indentificatori electronici cu religia, cu sfera moral-spirituală?” Relația în cauză devine clară atunci când se descoperă sensul duhovnicesc al acestei „operații”.

Atribuirea pe viață a codului neschimbat de identificare este, de fapt, înlocuirea numelui propriu cu numărul, înlocuirea substantivului cu numeralul. Să comparăm: Petru – cine?; 123 – al câtuilea? Adică al câtuilea ești, care îți este numărul? Toate acestea vorbesc despre depersonalizare, despre pierderea personalității și a numelui, adică înseamnă și pierderea vieții veșnice. Numărul personal se dă de sistemul computațional și se utilizează în toate sferile

de existență pentru ca numele omului pe totdeauna să se șteargă din Cartea Vieții.

„Sălbăticia”, adică pierderea personalității, în sens spiritual este direct legată cu pierderea numelui, fiindcă numele indică ceea ce este mai important în om – personalitatea lui. „Numele presupune o personalitate sau alta. Despre cuvânt putem vorbi referindu-ne la orice obiect; despre nume însă – doar cu referință la personalitate sau în genere la un obiect personalizat” (A. F. Losev)²¹. „Numele este ultima expresie în cuvânt a începutului personal, așa precum numărul – a celui impersonal” (Prot. Pavel Florenski). Dacă numele este nucleul personalității, măsura neschimbată a subiectului, atunci numărul este măsura neschimbată a obiectului.

Iată de ce Apocalipsa numește numele „numeric” „al fiarei”, „animalic”. „Al fiarei” semnifică depersonalizarea, care îl lipsește pe om de demnitatea asemănării dimnezeiești a ființei lui nemuritoare, care îl prefăce într-o ființă dobitocească, în fiară, într-o anexă a sistemului impresonal computerizat, într-un mecanism dirijabil, marcat de niște cifre neînsuflețite, adică de numele „numeric”. Dacă numele omului este însemnarea și certificarea personalității lui, atunci „numele” numeric (mai bine-zis, numărul în locul numelui) este însemnarea și adevărarea pierderii personalității, dezicerea de ea, dezicerea de sine însuși.

Prin nume omul se prezintă drept persoană, iar prin număr – drept obiect. În Roma Antică, de exemplu, robii nu aveau nume proprii, fiind considerați „obiecte vorbitoare”. Deseori ei erau numiți după apartenența lor la neam, după

numele vânzătorului sau al locului unde au fost cumpărați. Însă aceste nume nu erau personale, evidențiind persoana drept individ, ci doar niște etichete ale unor obiecte, care puteau fi schimbate după hatârul stăpânilor, mai ales în cazul schimbării acestora.²³ Și cu atât mai mult numele numerice actuale pot fi numite etichete de inventariere a oamenilor, care sunt calificați drept obiecte, ce necesită a fi numărate. Cu atât mai mult cu cât numărul de identificare conține în sine informația despre localizarea (sau vânzarea în robie „noii ordini mondiale”) acestui „obiect vorbitor”.

Astăzi, peste tot, omul nu este prezentat ca persoană sau personalitate, ci ca un număr. Sistemul informațional electronic îl presează pe om, prefăcându-l într-un obiect informațional. Prin aceasta se încalcă demnitatea personalității umane. De aceea ar fi o mare autoamăgire să considerăm un asemenea fenomen precum atribuirea identificatoarelor numerice ca ceva în sine, iar nu în contextul epocii moderne „de fiară”.

Însăși ideea înlocuirii numelor personale date de Dumnezeu oamenilor cu cifre impersonale, moarte poate aparține doar dușmanului neamului omenesc, diavolului „marelui balaur-fiară” și căpeteniei („tatălui”) „sălbăticieii” în lumea creată de Dumnezeu a făpturilor raționale. Nu în zadar, în tradiția ortodoxă, pentru satana și alte duhuri căzute sunt folosite chipuri de fiare (balaurul, șarpele, țapul, lupul, câinele ș.a.) sau alte particularități ale firii animalice (coarne, copite, coadă, blană, gheare ș.a.).

Aici, pe pământ această idee satanică o „transpun în viață” nefericitele slugi ale diavolului și liderii „tainei fărădelegii”

– sioniștii și masonii, făuritorii „noii ordini mondiale” anticreștine. – împărăția „fiarei”. Este binecunoscut faptul că „tatăl satanismului modern” Alister Crowley (1875–1947) se numea pe sine „fiara din Apocalipsă”.

Satana este primul care a refuzat viața personalității sale și care tinde să-i depersonalizeze pe toți ceilalți. El este primul sinucigaș impersonal și, prin urmare, ucigaș. În absurditatea împotrivirii lui Dumnezeu el și-a ales veșnica moarte și din invidie aceeași soartă o dorește tuturor celorlalte personalități create de Dumnezeu. El le privește ca pe niște obiecte, niște lucruri, pe când Dumnezeu vede în toți personalitatea, reflectarea Sa în creația Sa. Depersonalizarea și moartea duhovnicească a ființelor raționale este hrana satanei, așa precum pentru Dumnezeu „mâncare și băutură” este lucrarea de mântuire a personalităților create de El pentru viața veșnică.

Așadar, iată care sunt verigile acestui lanț: răcirea dragostei – înstrăinarea – pierderea personalității („animalitatea”) – pierderea numelui. Nu în zadar Sf. Ioan Teologul a ales (mai bine-zis Însuși Domnul i-a descoperit) acest chip – „al fiarei”. Temelia dragostei este recunoașterea și acceptarea personalității altuia și a altora; fiindcă dragoste înseamnă comunicarea între personalități.

Să nu viclenim: dacă azi acceptăm enumerarea electronică, ceea ce presupune, depersonalizarea și îndobitocirea aproapelui, înseamnă că nu avem în noi dragostea lui Hristos. Faptul că suntem de acord cu viața în care aproapele nostru va fi indentificat prin număr vorbește

despre aceea că privim la lume cu ochii diavolului, adică rece, înstrăinat, „dintr-o parte”, „animalic”, fără a recunoaște personalitățile apropiaților noștri, considerându-i niște obiecte sau lucruri. Însă prin aceasta și noi ne pierdem propira personalitate! Să ne amintim sfatul Sf. Ignatie (Breanceaninov): „Schimbă-ți privirea asupra aproapelui”. În aceste cuvinte e chemarea de a vedea lumea cu ochii lui Dumnezeu, iar nu cu ochii satanei.

Numele numeric nu exprimă doar ideea mulțimii depersonalizate, ci totodată semnifică apartenența, conectarea obiectului cu număr la sistem, în cazul dat – a omului indentificat la sistemul „fiarei”. De aceea acordul nostru de azi cu primele elemente ale viitoarei dictaturi antihristice înseamnă, conform Apocalipsei, închinare la „fiară”, coparticipare la construirea împărăției „fiarei”, când oamenii se vor preface într-o biomasă depersonalizată, cibernetizată, în bioroboți cu microcipuri implantate, adică în purtători ai numelor numerice implantate sub piele.

Când suntem de acord cu acest sistem (lucru despre care vorbește includerea noastră în el), înseamnă că nu avem în noi dragoste, că în inima noastră e doar răceală și indiferență față de aproapele. Noi îl ucidem în inimile noastre, cu toate că gura noastră spune că principalul este de a-L avea în inimă pe Hristos. Însă Hristos se sălășluiește doar în inima iubitoare, în care este durere pentru aproapele, suferință și compătimire. De exemplu, părintele Paisie Aghioritul își semna epistolele sale despre semnele „vremurilor de pe urmă” astfel: „Cu multă durere și dragoste întru Hristos”.

În afară de aceasta, creștinul care este de acord cu acest sistem al „fiarei”, se postează pe sine de partea (stângă) dușmanilor Ortodoxiei și totodată își exprimă acordul ca acest sistem antihristic să fie folosit pentru prigoana creștinilor adevărați și nefățarnici. În Sfânta Scriptură creștinii-trădători și fățarnici sunt numiți frați mincinoși.

Slujitorii satanei și luptătorii cu Dumnezeu orbiți, ca și „tatăl” lor, îi consideră pe toți oamenii turmă de dobitoace. După cum se știe, conform Talmudului, toți creștinii și în genere, neevreii – sunt „goi” care n-au nici familie, nici avere, nici suflet, precum fiarele. Învățătura lor Șulhan Aruh prescrie că goii nu trebuie socotiți oameni, evreului i se interzice cu strictețe să salveze pe goi de la moarte, asupra goilor pot fi puse experimente, pot fi încercate medicamente și otrăvuri, la judecată evreul nu are dreptul să fie martor în folosul neevreului, neevreul este mai rău decât câinele (H. Mișnat, 227) ș.a.m.d.

„Pentru evrei țările sunt niște spații, în care masele populare sunt asemeni unor animale de tracțiune, scrie cunoscutul analist al „problemei evreiești” Iu. M. Ivanov, formând temelia impersonală de robi a bunăstării statale; oamenii în ele, din punctul de vedere al evreilor, fiind doar forma inferioară a zoologiei internaționale”²⁵. „Goi sunt o turmă de berbeci, iar noi suntem pentru ei lupi. Dar voi știți ce se întâmplă cu oile când în staul intră lupii?..”, se spune în „Protocoalele înțelepților din Sion”.

Scopul antihriștilor (luptătorilor cu Dumnezeu) este nimicirea chipului lui Dumnezeu din om, batjocorirea, depersonalizarea omului. Lovitura de grație a „tainei

fărădelegii” permanent este îndreptată împotriva personalității, individualității. „Noi le-am dat lor (goilor – *nota autorului*) pasărea visului despre asimilarea individualității omenești de către unitatea simbolică a colectivității, se spune în „Protocoalele înțelepților din Sion”. Ei încă n-au înțeles și nu vor înțelege că această pasăre este încălcarea directă a legii principale a naturii (știu urătorii de Dumnezeu că principiul personalității este legea de bază a vieții! – *nota autorului*), care a creat chiar la începutul lumii unitatea, ce nu se aseamănă cu altele, anume pentru scopurile individualității”²⁷.

Este cunoscut faptul că în secte, mai ales în cele totalitariste, oamenii se depersonalizează. La aceleași consecințe conduc și toate ideologiile antihristice, al căror izvor este „fântâna adâncului” (Apoc. 9, 2), de exemplu, marxismul. În anul 1918 Sfântul Ierarh Tihon, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, a trimis bolșevicilor o adresare în care erau și aceste cuvinte: „Da, noi trăim în vremurile groaznice ale stăpânirii voastre și ea nu se va șterge mult timp din sufletul poporului, întunecând în el chipul lui Dumnezeu și pecetluind în el chipul fiarei”²⁸. „Bardul” revoluției V. V. Maiakovski exclama cu patos satanic:

**„Te vom sfâșia,
Lume romantică!
Vom schimba credințele -
'n suflet – cu electricitate, aburi.
Vom înlocui cerșetorii
cu bogățiile lumilor toate!
E bătrân? – ucideți-l!
Din cranii faceți scrumiere!”**

Alt mizantrop L. Troțki (Leiba Bronștein), formând așa-zisele armate de muncă, scria: „Dragostea de muncă nu este deloc o trăsătură înăscută: ea se creează prin presiunea economică și educația socială. Putem afirma, că omul este o fiară destul de lenoasă”³⁰.

Și iată acum cultura și civilizația americană modernă, „noua ordine mondială” îi propun omenirii o existență cu un caracter animalic și mai pronunțat. Marele economist american, vestitul militant politic și social Lindon Larush, care și-a dedicat mulți ani ai veștii luptei cu oligarhia financiară mondială, spune: „Pentru schimbarea mentalității de către adepții guvernării mondiale a fost lansată în mase ideologia anticreștină a „Noii ere” („New Age”)”. Ea neagă că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar în loc de aceasta introduce în conștiința maselor închipuirea despre om ca despre un animal desfrânat. Anume în acest scop a fost lansată în mase așa-numita cultură a rockului, sexului și drogurilor (rock-sex-drug culture). Anume în acest scop, inspirându-se din exemplul Imperiului Roman, constructorii noii utopii au început să susțină și să promoveze homosexualismul și alte perversiuni sexuale. Ei s-au obișnuit să se comporte cu oamenii ca cu niște dobitoace iraționale, care orbescăiesc cu supușenie în direcția în care sunt mânate. De aceea conducerea oligarhiei mondiale, pe de o parte nu este interesată în creșterea populației, iar pe de alta – inventează mijloace de îndobitocire a omului. Iată de ce peste tot se introduce subcultura de cea mai joasă și vulgară speță”³¹.

Și dacă noi astăzi tăcem și nu mărturisim Adevărul Sfânt al lui Dumnezeu, fiind de acord cu sistemul „fiarei”, nu înseamnă oare că ne-am prefăcut deja într-o turmă necuvântătoare, într-o gloată de impersonali, de „goi”, cum și vor să ne vadă urătorii de Hristos, „arși întru a sa cunoștință” (1 Tim. 4, 2) și al căror „tată” este diavolul?

2. Taina „numelui fiarei”

Și ea (fiara, antihrist) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogăți și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase. (Apoc. 13, 16-18)

Dintotdeauna „numele fiarei” era cea mai dificilă problemă din Tâlcuirea Apocalipsei. Să descifrezi din timp această taină era imposibil. Astfel, Sf. Irineu al Lionului, preîntâmpinând despre pericolul încercării tâlmăcirii numelui lui antihrist, spunea: că „este mai sigur și mai lipsit de pericol așteptarea împlinirii proorociei, decât presupunerea sau prezicerea unor nume oarecare”³². Sf. Andrei al Cezariei în Tâlcuirea Apocalipsei, vorbind despre încercările mai multor tâlmăcitori de a numi numele lui antihrist, ajunge la următoarea concluzie: „Cunoașterea

minuțioasă a numărului (a peceții), precum și a celorlalte scrise despre ea, va descoperi celor care sunt treji la minte și priveghează timpul ispitirii (în altă traducere „experiența și timpul” – *nota autorului*)³³.

Iată de ce înțelegerea corectă a proorociei Apocalipsei despre „numele fiarei” a devenit posibilă doar acum, când realitatea însăși („experiența”), derularea evenimentelor („timpul”) ne descoperă nouă, că Sf. Ioan Teologul descrie anume ceea ce se întâmplă deja astăzi, în ochii noștri.

„Cu toate acestea, este evident, că oamenilor nici nu le vine prin gând că deja trăim semnele ultimelor vremuri, că pecetea lui antihrist devine realitate, spunea starețul Paisie Aghioritul. De parcă nimic nu se întâmplă. De aceea Sfânta Scriptură spune că se vor amăgi și cei aleși (Mat. 24, 24). Cei care nu vor avea predispunerea cea bună, nu vor primi înțelepciune de la Dumnezeu și se vor amăgi în anii apostaziei. Fiindcă cel în care nu este har Dumnezeiesc nu are claritate sau limpezime duhovnicească, precum nu o are nici diavolul”³⁴. Sf. Ipolit Romanul scria că „dintre cei care vor primi pecetea vor fi mulți care citesc Sfânta Scriptură, dar „se vor feri de pecete cei care vor lua aminte la Scripturi, vor cugeta la ele”³⁵.

Anume citirea atentă a capitolului 13 din Apocalipsă și raportarea ei la realitatea modernă ne dă convingerea că Sf. Ap. Ioan a spus despre pecetea lui antihrist tot ce este necesar și suficient pentru ca atunci când ea va deveni realitate cei ce „priveghează”, care au claritate duhovnicească și înțelepciune (Apoc. 13, 18) să fie în stare, fără mult efort să o recunoască. Anume în aceasta constă scopul proorociei,

și nu într-o codificare tainică menită să ne antreneze în descifrarea șaradelor.

Totul ce era necesar pentru a recunoaște pecetea a încăput în trei versete din capitolul 13. Înțelegerea exactă a acestor cuvinte din Apocalipsă ne va permite să dăm aprecierea corectă a evenimentelor cu adevărat apocaliptice care au loc astăzi.

În Apocalipsă se spune „*semnul* (nu pecetea, ci *semnul* – *nota autorului*) *sau numele fiarei, sau numărul numelui fiarei*” (13, 17). Încă din timpurile străvechi s-au făcut eforturi mari pentru a descifra sensul și importanța acestor cuvinte. Însă, după cum se vede, înainte aceste cuvinte nu erau înțelese corect! Câte tentative au fost de a descifra, de a numi „numele fiarei” (ca răspuns la îndemnul „să socotească numărul numelui fiarei) și câte variante s-au propus! De exemplu: „Titan”, „Latin”, „Benedict”, „mielul nedrept”. Unii găseau numărul fiarei în numele lui Iulian Apostatul; mai târziu – în titulatura papei Romei „Vicarius Filii Dei” („Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu”), în numele lui Napoleon ș.a.m.d.³⁶ Toate tentativele acestea se întemeiau pe diverse calcule, când literele presupusului nume al lui antihrist erau așezate sub numărul 666 (așa-zisa ghematrie).

Însă Sf. Ioan Teologul vorbește nu despre numele personal al lui antihrist, nu despre aceea cum el va fi numit! Aici este un alt sens. „Numele fiarei” (nu al antihristului, ci al fiarei) este numele de la „fiară”, dat omului de „fiară”, adică anume de acest sistem antihristic de control electronic global, total și de dirijare a oamenilor în condițiile „noii

ordini mondiale”. De sistemul, împărăția „fiarei” (vezi mai sus variantele 5 și 6 de percepere a chipului „fiarei”), care depersonalizează omul. Se cuvine aici să amintim și despre supercomputerele (din SUA, Bruxel ș. a.) care au destinația de a acumula toată informația, și se numesc la fel „Fiara” (engl. – the beast).

De aceea nu se va „însemna” numele lui antihrist, ci numele individual, personal. Și va fi acest nume electronic. Însă Sf. Ioan nu știa pe atunci despre tehnica computerizată și desigur nu putea spune că numele va fi electronic. El a spus simplu: „sau numele numărului lui”. Aici se vorbește nu despre aceea că va fi „însemnat” numele sau numărul. Aici nu e vorba de o divizare, sau alegere a variantei din două, ci de o concretizare – adică **numele va fi numeric (electronic, computerizat)**. Conjunția „sau” în cazul dat nu desparte obiectele existente independente, ci le adună, unește diferite calități ale aceluiași obiect.

Așadar, „numele fiarei” și „numărul numelui ei” – este unul și același lucru. „Numărul numelui” este numele în formă de număr.

Altfel zis, numele individual, numele care identifică omul (pentru sistem) va fi expimat printr-un număr. Acest număr va fi citit ca „însemnare” (de la cuvântul „semn”) – bare, cod de bare. „A însemna” în greacă literalmente semnifică a trasa linii drepte, a zgâria. Iar termenul obișnuit pentru noi „pecetea” nu ne transmite exact semnificația cuvântului χάράγμα („însemnare”). Rădăcina acestui cuvânt este χάράξ de la χάρααω – zgârietură, țărș, par,

adică gard de zăbrele, palisadă. Dar se știe că anume astfel arată și codul de bare.

În textul Apocalipsei când se vorbește despre sistemul antihristic, se utilizează doar cuvântul „însemnare” (în Apocalipsă el se întâlnește de 9 ori!), iar cuvântul pecete în funcție de ceea ce va „face” „fiara” nu se utilizează deloc. Întâlnim însă cuvântul „pecete” doar acolo unde se vorbește despre „pecetea” pe care nu ne-o dă „fiara”, ci Domnul, – o dă robilor Săi adevărați (Apoc. 7, 3; 9,4). Și această „pecete”, conform tâlcuirii generale, este harul Sfântului Duh („pecetea darului Duhului Sfânt”). Totodată, și cuvântul „însemnare” nu se folosește niciodată în raport cu ceea ce dă Domnul robilor Săi.

Acest lucru se explică evident astfel. „Pecetea” presupune notarea numelui propriu, personal (a numelui unei oarecare persoane sau a denumirii unei anumite organizații). „Însemnarea” însă (anume acest cuvânt) presupune înscrierea nu a numelui propriu, ci scrierea („însemnarea”) unor liniițe impersonale, linii. zgârieturi, care nu poartă în sine nume propriu, ci prezintă în sine forma expresiei (înregistrării) numerelor, a „numărului numelui”. Încă o dată ne convingem cât de exact descrie Sfânta Scriptură fenomenul „ultmelor vremuri”, ceea ce nu este de mirare, deoarece ea este Cuvântul Atotdesăvârșitului Dumnezeu.

Astfel, reiese, că robii lui Dumnezeu, fiii Împărăției Cerurilor au „pecete” (dată lor de Domnul), iar robii lui antihrist, fiii împărăției „fiarei” au însemnare (de la „fiară”, dată de ea). Iată unde trece linia de demarcație dintre

Împărăția lui Dumnezeu și împărăția satanei, opusă Lui. Primirea „însemnării” „fiarei” îl lipsește pe om de harul Duhului Sfânt.

Totuși, ce înseamnă „666”?

Răspunsul poate fi găsit doar analizând detaliat cuvintele stihurilor 17 și 18, confruntându-le, și meditănd la sensul apelului „să socotească numărul fiarei”. Apostolul Ioan preîntâmpină că este nevoie de „pricepere” pentru a „socoti” „numărul fiarei”. Socotește”, adică descoperă, pătrunde. Aici, evident, se are în vedere nu înalta înțelepciune Dumnezeiască, ci înțelepciunea pământească: „cine are pricepere” practică (iar nu teoretică, contemplativă), adică o oarecare pricepere, anumite cunoștințe, o minte sănătoasă, istețime, așa cum se și cuvine pentru înțelegerea acestui obiect josnic. Acest lucru e posibil și accesibil pentru om, deoarece numărul fiarei este totuși „omenesc” (e posibilă și o altă variantă de explicare a acestui cuvânt: „numărul omului” – adică expresia numerică a numelui omului).

„Numărul fiarei” este „666”, cum se și spune direct în stihul 18: „numărul ei este șase sute șaiszeci și șase”. Și iată pe acești trei de șase – ca pe un număr codificat al sistemului de control computerizat – se „înșiră” numărul-nume de identificare, adică „numărul numelui lui” (a numelui dat de „fiară”, adică de sistem). Există numărul fiarei („numărul fiarei”, 666) și este numele dat de fiară (primit de la „fiară”) – în formă de număr.

Altefl spus, Sf. Ioan Teologul deosebește două numere:

1. „numărul nume. lui fiarei” din stihul al 17-lea, adică numele numeric, care identifică omul concret, și

2. „numărul fiarei” din stihul al 18-lea, adică cei trei de șase.

Aici trebuie să urmărim

modul de a gândi al Sf. Ioan Teologul. El construiește povestirea despre pecetea lui antihrist în felul următor. La început vorbește despre aceea că la sfârșitul vremurilor tuturor oamenilor li se va pune „semn” pe mâna dreaptă sau pe frunte. „Celor mici și celor mari, celor bogați și celor săraci, celor slobozi și celor robi...”, adică acest sistem este preconizat absolut pentru toți, pentru prunci și bătrâni, pentru patron și pentru subaltern, pentru antreprenor și lucrătorul angajat. Acesta-i stihul 16. Mai departe, în al 17-lea stih apostolul Ioan explică, ce va prezenta această însemnare și face descrierea ei (caracteristicile), și anume:

a. că ea va fi **nume**: „sau numele fiarei”;

b. că spre deosebire de obișnuitele nume proprii (numele, prenumele, numele după tată) acest nume va fi, totodată, și număr, adică va fi numeric: „sau numărul numelui lui”;

Acest nume numeric va fi utilizat de oameni în tranzacțiile de **vânzare și cumpărare**, ceea ce este baza

tuturor relațiilor sociale: „*nimeni nu va putea cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul*”.

Sf. Ioan a indicat și sursa de unde vine însemnarea. Acest sistem este al „fiarei”, este împărăția lui antihrist. Acum deja este clar că denumirea acestei împărății a fiarei este globalizarea (ca proces) și „noua ordine mondială” (ca rezultat al acestui proces).

Iar în stihul al 18-lea ucenicul iubit al lui Hristos descoperă credincioșilor, cărora Domnul le-a rânduit să trăiască în vremurile antihristice, încă o caracteristică, „un indiciu anumit” al însemnării. Descoperirea lui va permite să se facă concluzia definitivă că anume aceasta este însemnarea apocaliptică. Acest indiciu constă în aceea că în însemnarea dată de „fiara”-sistem va fi prezent chiar numărul „fiarei” – 666. Însă el nu va fi prezent într-o formă străvezie, ci nevăzut, astfel încât „să-l socotească” va fi în stare doar acea persoană care va utiliza cunoștințe speciale, istețime: „cine are pricepere”.

Și într-adevăr oricât am studia codul de bare, codul de identificare sau alt număr de acest fel, nu vom găsi acolo trei de șase. Însă despre prezența lor știm de la oamenii care, având cunoștințe speciale în domeniul tehnologiilor informaționale (având această „pricepere” practică), ne informează că 666 este codul computerizat universal, „consecutivitatea de bază” din trei de șase.

Iar să te îndoiești în utilizarea numărului 666 în tehnologiile informaționale de identificare generală nu e cazul. S-a demonstrat. Însă nu în aceasta constă

principalul. Vom mai repeta încă o dată, că în Apocalipsă se spune nu despre punerea pe fiecare om a unui și același nume al lui antihrist sau a numărului „666”, ci despre codurile individuale, nominale (numere, cifre), despre aceea că tuturor oamenilor li se vor atribui nume numerice impersonale (de fiară). **Aici este principalul gând a Sf. Ap. Ioan Teologul!**

Involuntar îmi amintesc de interviul pe care l-a dat „Ziarului Rusesc” (din 23 aprilie, 1999) G. I. Bukaev, șeful Ministerului de Finanțe al Rusiei: „Iar numărul este pur și simplu familia dumneavoastră electronică. În epoca computerelor nu e serios să te folosești de creion și hârtie. Mașina cu greu citește cuvintele, îi este mult mai simplu să opereze cu numerele – iată și numele de familie ale cetățenilor va fi înlocuit de numărul din baza electronică de date”. Iată așa: pur și simplu familie electronică! La fel de simplu despre familia electronică vorbește și Sf. Ioan Teologul.

De ce, totuși, organizatorii „noii ordini mondiale” au ales anume acest număr – 666? Fiindcă pentru ei 666 e simbolul economiei, e indicele puterii banilor evreiești. În Vechiul Testament în perioada împărăției lui Solomon, cea mai prosperă perioadă a statului evreiesc, se spune următoarele: „Greutatea aurului care i se aducea pe fiecare an lui Solomon era șase sute șizeci și șase de talanți de aur” (3 Regi 10, 14).

Iată de ce sioniștii asociază acest număr cu realizarea principalului vis iudaic – dominația mondială. Și nu este nici un secret că stăpânirea mondială se dobândește prin

controlul asupra finanțelor. Odată cu instaurarea erei „societății fără numerar” cu banii ei electronici toate finanțele vor fi controlate de cei în mâinile cărora se vor afla toate sistemele internaționale de evidență computerizată universală. „Și acum ei (sioniștii – *nota autorului*) se pregătesc să ia în mâinile lor toată economia, spunea despre aceasta părintele Paisie Aghioritul în anul 1992. Acest scop îl are și computerul „Fiara” din Bruxelles³⁷.”

Și alte câteva observații care reies din lectura atentă a trei stihuri din capitolul 13 al Apocalipsei. Aici se spune: **„să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte”** (stihul 16). Însă de aici nu reiese că însemnarea nu poate exista în afara imprimării ei pe mână sau pe frunte! În stihul al 17-lea se spune, ca **„nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei”**. Însă nu este adăugat că însemnarea e pe „mână sau frunte”. Adică, e vorba de principiul existenței familiei electronice a omului, indiferent care îi este purtătorul: certificatul de evidență la organul fiscal, buletinul, pașaportul, cartela electronică, microcipul, mâna, fruntea... Se are în vedere dacă se folosește sau nu numele electronic pentru efectuarea plăților, decontărilor. Va avea posibilitatea să cumpere sau să vândă nu acel care are obligatoriu vreun semn – pe mână sau pe frunte, ci acel care are nume numeric, electronic. Iată cum! Iar nouă ne spun „apărătorii” IDNP (codului personal de identificare), că în Biblie nu se vorbește despre nici o înainte-pecete. Încă cum se vorbește! Sau mai bine-zis așa: Biblia vorbește nu despre pecete (sau înainte-pecete), sau mai exact, nu atât

despre pecete ca însemnare pe mână și pe frunte, cât despre numărul antihristic care i se va atribui fiecăruia.

O altă observație. În stihul al 16-lea e spus: „pe toți”. Iar în al 17-lea **„,nimeni să nu poată..., decât numai cel ce are...”** – numele numeric. Aceasta înseamnă că sistemul, ca atare, va prevedea o trecere generală, „atocuprinzătoare” la viața cu numele electronic, însă se vor găsi și „persoane nedorite”, care vor refuza primirea acestor numere prevăzute pentru toți. Anume ei „nu vor putea” nimic să cumpere, nu vor avea posibilitate, nu va exista mijloc de plată.

Așa și este. Aceste „persoane” (cuvântul este reușit, fiindcă ei își vor păstra personalitatea, individualitatea, persoana, nedizolvându-se în impersonala turmă numerică) și vor fi creștinii care au întrevăzut viclenia satanică. Și vor fi pedepsiți acești creștini deja nu din „considerente religioase”, ci ca infractori ai regulamentului obligatoriu pentru toți, ceea ce se și întâmplă deja.

Și încă ceva. Dacă era cu puțință, atunci Sf. Ioan Teologul ar fi pomenit nu doar despre vânzarea-cumpărarea, imposibilă pentru omul care n-are nume numeric, ci și despre transport, asigurare, servicii medicale, servicii comunale și alte „atribute” ale vieții moderne. Însă el a spus principalul. Căci banii și acum, ca și atunci, joacă rolul de bază în relațiile sociale.

După cum vedem, în trei stihuri ale Bibliei se vorbește cu adevărat despre multe, aproape despre tot ce se referă la pecetea lui antihrist. În orice caz, despre principalul. Înțelegând principalul, se poate aprecia corect orice știre, noutate ce ține de această problemă. Din principala teză

despre faptul că „numărul numelui” – e numele în formă de număr, dat de fiară, reiese logic explicația altor cuvinte ale stihurilor 16 – 18, precum și toate cele pe care le avem până azi. Așa sau altfel, cu sau fără voie, însă anume din această tâlcuire a cuvintelor Apocalipsei despre pecete provin toate articolele, adresările, afirmațiile și declarațiile împotriva codificării electronice generale. Ieroschimonahul Rafail (Berestov), care s-a nevoit pe Sfântul Munte Athos, a dat odată următoarea definiție ce determină numărul de identificare: „Codul de identificare este numele dat de masonerie fiecărui om, numele numeric” (*din înregistrarea magnetică a discuției cu p. Rafail*).

Doar acum, văzând toate cele ce se întâmplă, înțelegem cât de exactă și totodată simplă și integră este descrierea viitoarei peceți antihristice pe care a făcut-o Sf. Ap. Ioan Teologul, reieșind, desigur, din ideile și concepțiile vremii sale. Într-adevăr, două mii de ani în urmă nu se putea povesti despre aceasta mai clar și mai distinct!

Prezentăm concluzia generală (rezumatul) a rezultatului expertizei tehnice, făcute în cadrul procesului judecătoresc din or. Priozorsk intentat de cetățenii ortodocși pentru recunoașterea dreptului de a fi înregistrați în organul fiscal fără utilizarea codului de identificare (expert – Ipatov A.P., candidat în științe tehnice, șeful laboratorului TEIT GHIT-MO). Cuvintele-cheie și îmbinările de cuvinte, care se referă direct la tălmăcirile de mai sus, sunt marcate.

În sistemul de evidență, CPI (codul personal de identificare) sau IDNP reprezintă **numele** persoanei, **acordat** ei de către **sistem**, și constituie **numărul** care poate

fi aplicat **pe mâna și fruntea omului**, este redat sub **formă de bară-cod**, la citirea căruia se utilizează succesiunea-cheie – **șase sute șazeci și șase**”.

Nu este dificil să observăm că între explicarea de aici a cuvintelor Apocalipsei și concluzia expertului-specialist (care posedă „pricepere” practică) este o armonie deplină.

„Însemnarea (χάράγμα) “pe mâna dreaptă și pe frunte”, scria protoiereul Serghei Bulgakov, cu toată incertitudinea acestei imagini, evident exprimă o oarecare marcă, nu are importanță în ce s-ar reflecta această cădere duhovnicească (în vremea noastră poate fi intrarea în partidul bolșevicilor sau al rasiștilor, totodată, nu din convingere, dacă se poate vorbi despre așa ceva în cazurile acestei sălbăticii duhovnicești, ci din impunere, frică sau pentru anumite avantaje)... Apoi urmează încă o trăsătură ale aceleiași subjugări de stat, care nu s-a realizat încă deplin în antichitate, însă capătă cu adevărat o confirmare proorocească acum. **Aceasta subjugare (înrobire) este de ordin economic, prin sistemul de cartele sau tichete a repartizării bunurilor economice pentru satisfacerea necesităților vitale.** Tuturor celor ce își păstrează și își apără libertatea de despotismul fiarei, li se declară boicot economic, lipsirea de „cartelele economice” cu toate consecințele ei înspăimântătoare – pericolul foametei. **„Însemnarea, sau numele fiarei, sau numele numărului ei”** în cazul dat e una și aceeași – exprimă semnul supușeniei și al sentimentelor de supunere fidelă față de fiară”. În ceea ce privește metoda descifrării „numărului fiarei”, prot. Serghei Bulgakov spunea că eforturile de a ghici acest

număr, „reiese mai mult din curiozitatea excitată, decât din evlavie”.

După cum vedem, prot. Serghei Bulgakov s-a apropiat temeinic de descifrarea „numelui fiarei”, însă, în timpul când el își scria tălmăcirea (cartea „Apocalipsa lui Ioan”, editată în anul 1948), această taină încă nu era accesibilă. Despre aceasta mărturisește însuși p. Serghei: „Când Domnul va binevoi, la sfârșitul vremurilor taina acestui nume se va descoperi până la capăt... Aici e nevoie de o descoperire nouă, care nu se cerșește prin presupuneri și șiretenii, până nu va fi dată de sus”³⁹.

3. Taina „icoanei” vorbitoare a “fiarei”

Și i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți cei câți nu se vor închina chipului fiarei (Apoc. 13, 15)

În aceste vremuri un număr tot mai mare de filosofi, sociologi, istorici și politicieni se înclină spre gândul că omenirea modernă intră în „secolul numerilor”, trece în perioada „societății postindustriale”, pe care „înțelepții veacului acestuia” în nebunia lor îl numesc „postcreștinesc”. Azi e modern să se spună că „informatizarea societății” (computerizarea, dezvoltarea largă a microelectronicii, a mijloacelor de informare și comunicare în mase) creează premisele globalizării, unificării omenirii într-un singur „întreg socio-cultural general-planetar”, care este un „nou suprasistem”.

Se presupune că în „noua societate” va domina orientarea spre „îmbogățirea informațională”, dobândirea cunoștințelor noi, precum și „utilizarea lor tehnologică și umană”. „Tehnologiile informaționale-comunicaționale sunt cei mai importanți factori care influențează formarea societății secolului al XXI-lea”, așa începe „Hartia de la Ochinava a societății Informaționale globale”, adoptată pe data de 22 iulie 2000 de liderii țărilor G8.

Creștinului ortodox, care știe proorociile Sfintei Scripturi și prezicerile Sfinților Părinți și nevoitori al blagocestiei despre „vremurile de pe urmă”, nu îi este greu să recunoască în acest „supersistem nou” sistemul antihristic care se apropie – împărăția apocaliptică a „fiarei”.

Ieromonahul Serafim (Rose) din Platina († 1982) scria despre relația instaurării „societății informaționale” cu împărăția lui antihrist: „Despre antihrist se știe că el va fi conducătorul lumii, însă doar în vremurile noastre această posibilitate, ca un singur om să conducă întreaga lume, a devenit practic reală. Toate imperiile din lume, care au existat până la noi, ocupau doar anumite părți ale lumii, și numai începând cu apariția noilor mijloace de comunicare a devenit posibil, ca lumea să fie condusă de un singur om”⁴⁰.

Deja astăzi se poate urmări procesul transformării radicale a concepției de viață, a psihicului și a modului de viață a miliarde de oameni, constrânși să se includă în viața „societății informaționale.” Dominarea nelimitată a Ecranului în forma deja obișnuitelor televizoare, magnitofone-video, computere s-a răspândit nu doar în

sfera economiei, comerțului și politicii, dar au pătruns și în domeniul relațiilor intime, a familiei, credinței, adică în sfera spiritului omenească, pretinzând la rolul unei noi filosofii, noi religii.

Cuvântul „Ecran” îl scriem cu majusculă nu din respect pentru acest fenomen, ci pentru a arăta locul Ecranului, ca idol al mai multor oameni, care a alungat din viață pe Dumnezeu. Ecranul (video-, tele- și al computerului) – este un sistem întreg de influență globală asupra sufletelor omenești. Ce poartă în sine acest sistem?

În primul rând, modificarea scării valorilor. Comunicarea vie, nemijlocită între oameni cedează locul comunicării informaționale, intermediare – prin Ecran. Televizorul îi înstrăinează pe oamenii care trăiesc într-o casă, într-o familie, comunicarea personală, vie înlocuind-o cu nălucile și iluziile Ecranului. Ca urmare a pierderii simțului omului viu se pierde dragostea și compasiunea față de dânsul. Omul deja nu este privit ca o personalitate neprețuită, ci se preface în obiect, într-o unealtă. Omul modern se pierde în tot sensul cuvântului în avalanșa informațională rapidă, se erodează temelia lui duhovnicească, iar aceasta înseamnă că scade nivelul personalității.

În al doilea rând, Ecranul prin intermediul efectelor optice, a clipurilor și altor modalități de influență transformă tabloul tradițional al lumii într-o altă realitate, „virtuală”, adâncindu-l pe om în anumite stări ale conștiinței schimbate. Se poate spune că omul se „ecranizează” de la viața reală.

În al treilea rând, Ecranul este instrumentul implementării în conștiința oamenilor a ideologiei „noi ordini mondiale”.

Prin Ecran se înfăptuiește o manipulare fără precedent a conștiinței omenești în direcția **asemănării cu demonii**. Nu numai pe ecranul televizorului, ci și la radiou, pe paginile majorității ziarelor și revistelor domină spiritul nihilismului, desfrâului, crimei și glumei care distruge personalitatea umană.

Psihologul A. Mori vorbea despre asemănarea influenței televizorului cu starea creată de droguri ⁴¹. Profesorul M. Ciucas, specialist cu renume în domeniul manipulării opiniei publice, susținea că scopul televiziunii este formarea „omului, absolut lipsit de capacitatea de a se clarifica în starea lucrurilor, de a gândi critic, a omului, coborât la cel mai jos nivel al stării emoționale, când el poate acționa doar sub influența excitanților externi, artificiali și forțelor care-l dirijează”⁴². Doctorul habilitat, ieromonahul Anatolie (Berestov) scrie: „Televiziunea propune aceeași hrană lipsită de duhovnicie tuturor oamenilor, și din această cauză ei își pierd individualitatea, devin asemănători spiritual unul cu altul. Televiziunea este o grandioasă pepenieră practică de viață fără de Dumnezeu, ea îl duce pe om de la Dumnezeu în lumea patimilor, cruzimii, minciunii, ocultismului... „Dracul televizat” insuflă, sugerează și iar sugerează. Iar oamenii îl ascultă, îl ascultă și iar îl ascultă. Oare aceasta nu este dirijarea conștiinței omenești? Și de aceea astăzi putem spune cu toată siguranța, că televiziunea a devenit o armă foarte puternică și distrugătoare în mâinile diavolului”⁴³.

Este evident că astăzi Ecranul pentru omul modern nu este atât un informator și o sursă de construcție a tabloului lumii, cât arhitectorul și constructorul ei, care programează cu agresivitate modul de gândire și comportament, creând „o nouă morală” și un nou sistem de valori. De aceea mediul informațional modern, construit pe principii antiduhovnicești, antihristice, în ultimii ani devine un factor din ce în ce mai puternic de sălbăticire a oamenilor.

Politologul A. Novikov a numit Ecranul balaur sau dragon. El pune întrebarea: „Va deveni oare TV o nouă religie, o nouă ideologie – balaurul viitorului? Ceea ce noi vedem acum sunt doar solzii balaurului care vine. Noi ne jucăm vesel cu el, ne plimbăm pe delușoarele computerizate ale realității virtuale, fără a ne da seama de dimensiunile acestui monstru, fără a-i vedea înfățișarea, fără a-i cunoaște predestinația”.

Principala componentă a împărăției viitoare a „fiarei” este Internetul, rețeaua globală, care a înfășurat deja toată lumea ca o mreajă (WWW- World Wide Web – înseamnă „mreaja (păienjeniușul) mondială”). Involuntar apare întrebarea: dacă tot mai mulți oameni, ca muștele, nimeresc în acest păienjeniuș, atunci cine este păianjenul mondial? Nu stăpânitorul acestei lumi – satana?

Drept consecință a dezvoltării de mai departe a rețelei globale va deveni ireversibilă computerizarea generală. Conform aprecierilor date de experți, simbolul veacului XXI va fi „multimedia”, adică televiziunea care înglobează în sine computerele, TV, video și telefonul. Posibilitățile acestei tehnologii noi sunt într-adevăr nelimitate. Rețeaua

universală unică informațional-telefonizată va fi baza „noii guvernări mondiale”. Despre aceasta s-a spus, de exemplu, în „Convenția informațologică a societăți universale unice informațional-telefonizate – a civilizației informațional-cosmice noi”, adoptată la primul For Internațional Informațional din 16 noiembrie 1992.

Doctorul în științe tehnice, A. Bolonkin, care a emigrat în SUA, scria, că în secolul 21 „va începe sfârșitul civilizației umane”: locul ei îl va ocupa civilizația electronică. Dezvoltarea civilizației electronice va da naștere rațiunii superioare. „Și această rațiune superioară va deveni acel Dumnezeu, care în mod real va dirija nu o singură planetă, ci tot Universul”. Academicianul V. Gluşkov, președintele Institutului de Cibernetică al Academiei de Științe din URSS, susținea că spre anul 2020 omul îi va putea oferi computerului „conștiința sa... astfel devenind practic nemuritor”. Omul „va începe să simtă că el este el și totodată că el e și mașină. Se va întâmpla o dedublare a conștiinței de sine”⁴⁴. Cu alte cuvinte va avea loc distrugerea personalității omenești zidită după asemănarea lui Dumnezeu.

Scopul principal al satanei este vânarea sufletelor noastre, și el face aceasta prin minciună și viclenie, „pentru că el este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 6,). Renumitul savant belarus, membru al Academiei de științe, profesorul Victor Veinik, care și-a consacrat studiile sale relației dintre lumea materială cu cea duhovnicească, susținea că „în mâinile celui viclean computerele sunt o armă nemaipomenit de puternică”, că ele au apărut nu fără de participarea demonilor, și că „99% a științei, tehnicii și

artei sunt legate de puterea necuratului”⁴⁴⁻⁴⁵.

Din Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți știm că în vremurile antihristice va avea loc fermecarea oamenilor cu „minuni amăgitoare”. După cum tălmăcesc mulți tălmăcitori aceste „minuni amăgitoare” sunt nu altceva, decât ultimele „descoperiri” tehnico-științifice, la care se referă și TV modernă, Internetul și toate mijloacele de comunicare în masă. Cu ele „se amăgesc cei ce locuiesc pe pământ” (Apoc. 13, 14), adică oamenii simt influența puternică și distrugătoare a acestor „minuni” tehnice, aprofundându-se în realitatea virtuală imaginată de dânșii. Virtuală înseamnă falsă, amăgitoare, de aceea și „minunile” sunt numite în Apocalipsă mincinoase.

„Scopul tehnologiilor realităților virtuale este crearea unei lumi iluzorii, scrie ieromonahul Anatolie (Berestov), însă când în conștiința omului aceste lumi false vor deveni realitate, omul nu va fi în stare să le deosebească și cu ușurință se va face dedublarea personalității sau chiar depersonalizarea. În orice caz noi trebuie să conștientizăm marele pericol pe care le poartă în sine tehnologiile lumii virtuale, adică a realităților false. Doar tatăl minciunii este diavolul”⁴⁶.

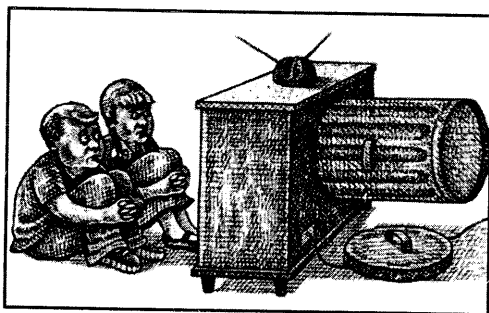
Influența Ecranului este îndreptată mai ales asupra capacității de imaginație, asupra sferei închipuirii pe care Sfinții Părinți întotdeauna o numeau principala cale de acces a duhurilor necurate spre sufletul omului. „Fiind tatăl minciunii, el (satana) prin acțiuni amăgitoare va ademeni imaginația”, scrie Sf. Kiril al Ierusalimului. Și Cuv. Efrem Sirul scria: „Vor fi multe iluzii create de fiară”⁴⁸.

Sf. Ignatie Breanceaninov indica direct faptul că semnele amăgitoare și minunile vor „acționa îndeosebi asupra văzului, încântându-l și amăgindu-l”. Realitatea virtuală și este amăgirea senzației văzului. „Nu se vor pricepe oamenii, scria Sf. Ignatie, că minunile lui (antihrist) nu au nici un scop bun, rațional, nici o semnificație concretă, că ele sunt străine de adevăr, sunt pline de minciună, fiind actorie fără sens, plină de răutate și monstruoșitate, pentru a uimi, a induce în nedumerire și uitare de sine, să farmece, să amăgească, să atragă prin vraja prostească și pustie a efectului”⁴⁹.

Conform Apocalipsei în „vremurile de pe urmă” oamenii se vor „închina” la „icoana fiarei”, adică îi vor sluji ei ca unui dumnezeu, în locul slujirii lui Dumnezeu Celui Adevărat. Acestei „icoane” îi va fi dat „duh” și ea va vorbi (Apoc. 13, 14-15). Nu despre Ecran oare ne preîntâmpină pe noi Apocalipsa? Nu arată oare chipul biblic a „icoanei” vorbitoare „a fiarei” spre televiziune, spre tehnica video și tehnica computațională, iar în sens mai larg – la toate mijloacele moderne de informare în masă și în genere la astfel de fenomen a ultimilor vremuri înainte de sfârșitul lumii, care este computerizarea generală a vieții și activității omenești?

Cuvântul εικονά („icoană”) din textul grecesc, precum și din cel slavon (în română – „chipul”, *n. tr.*), se traduce ca „chip”, „imagine”, „înfățișare” „reprezentare”. Însă anume Ecranul și este reprezentarea vie, imaginea mișcătoare, dotată cu acompaniament sonor, adică „grăitoare”. „Nu există temei de a ne uimi, citim în tâlcuirea Apocalipsei

de dinaintea revoluției, că chipul fiului pierzării va vorbi, fiindcă tehnica ultimilor vremuri va atinge, după spusa Sfinților Părinți, o dezvoltare grandioasă. Acest Babilon tehnico-științific va întrece cu obrăznicia intențiilor pe sacerdoții păgâni ai Babilonului și ai Egiptului și va grăbi apropierea potopului de foc a întregii lumi. Deoarece, odată

cu tehnica (iar în multe și datorită acestei tehnici, *n. autorului*) va avea loc, după mărturia Scripturii, o răspândire înfricoșătoare a decăderii moravurilor, închinarea la minciună

(între care și aprofundarea în realitatea iluzorie, virtuală) și dezgustul pentru adevăr”⁵⁰.

Conform Apocalipsei „chipul fiarei” vorbitor nu deodată va intra din bezna iadului sau încă de undeva în viața omenească, ci aceste chipuri de fiare le vor face chiar oamenii (din insuflarea, desigur, a puterilor răului). Despre aceasta Apocalipsa zice direct: „Și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat (fiarei din pământ, *n. aut.*) să facă înaintea fiarei (din apă, *n. aut.*) zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață” (Apoc. 13, 14).

Sfinții Părinți din vechime, de exemplu, Sf. Chiril al Ierusalimului și Sf. Efreim Sirul, și Părinții secolului XIX (Sf. Ignatie Breanceaninov) vorbeau despre „minunile” tehnice ale viitorului nu direct, ci indirect. E clar de ce.

În timpul lor era imposibil să fi avut o închipuire mai clară despre acest subiect. Iar sfinții, care au trăit mai aproape de vremurile noastre, se exprimă deja destul de concret și direct.

Iată, de exemplu, ce se poate citi în cartea despre starețul Lavrentie al Cernigovului: „Antihristul va cunoaște toate hătriile și vicleniile satanice și va face semne false. Pe el îl va auzi și îl va vedea în același timp toată lumea” (indicare directă la radiou și televiziune – *nota autorului*). Sfântul plăcut al lui Dumnezeu spunea: „Fericit și preafericit este acel om care nu va dori și nu va vedea fața mârșavă a lui antihrist. Cine va vedea și va auzi cuvântul lui hulitor de Dumnezeu (obișnuindu-se deja de acum cu zilnica închinare – șederea în fața Ecranului, *nota autorului*), promisiunile lui ce țin de bunurile pământești, acela se va amăgi și va merge cu închinăciune în întâmpinarea lui. Și împreună cu el va pieri în focul veșnic”. Când pe starețul Lavrentie l-au întrebat: „Cum se va întâmpla aceasta?”, el a răspuns cu lacrimi în ochi: „Pe locul sfânt va sta urâciunea pustiirii și va arăta pe spurcații ademenitori ai lumii, și ei vor face minuni false amăgind oamenii, care s-au lepădat de Dumnezeu. Iar după ei va veni antihrist (înseamnă că acest sistem de „minuni false” cu „ademenitorii ei spurcați” lucrează încă până la apariția lui antihrist, adică deja în timpul nostru, – *nota autorului*) și lumea întreagă îl va vedea concomitent” (adică, la televizor, – *nota autorului*). Preoții l-au întrebat pe cuvios: „Unde pe locul sfânt? În biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. În colț, unde acum sunt sfintele icoane, vor sta uneltele ademenitoare de

amăgire a oamenilor. Mulți vor zice: „Vrem să privim și să auzim știrile. Iată în știri și va apărea antihrist”⁵¹.

Așadar, „icoana fiarei” trebuie înțeleasă nu ca chipul personalității lui antihrist, ci ca o imagine în ansamblu a întregului lui sistem ideologic de fiară. „Fiara” din Apocalipsă în acest sens este întregul sistem împotrivor lui Dumnezeu a „noii orânduirii mondiale”. Proorocul mincinos din Apocalipsă („fiara din pământ”) – este după cum se vede, nu o personalitate aparte, ci toți „ademenitorii scârnavi” și tot sistemul de informare în masă, care implementează ideologia antihristică.

În baza cuvintelor Cuv. Lavrentie al Cernigovului devine clar, că „urâciunea pustiirii”, nu o dată pomenită la proorocul Daniel, nu este altceva decât Ecranul, care pustiște sufletele omenești. Mulți tâlcuitori ai proorociilor lui Daniel vedeau urâciunea care duce la pustiire, în forța brută și hulitoare de Dumnezeu „a acestei lumi”, care a năvălit în templul sfânt al lui Dumnezeu. Această năvălire s-a realizat peste 500 de ani după proorocul Daniel de către împăratul sirian Antioh Epifan, care a pus idolul păgânesc în templul din Ierusalim (1 Mac. 1, 2).

Raza privirii proorocești a lui Daniel la gândul „urâciunii pustiirii” se răsfrângea și ajungea până la timpul sfârșitului zilelor acestei lumi (vezi Daniel 11, 12). Mântuitorul în Evanghelie la cuvintele „urâciunea pustiirii” făcea trimitere la proorocul Daniel, legând prorocia lui cu „vremurile de pe urmă”. Și iată azi, sfera celor mai înalte manifestări ale omului, sfera duhului (spiritului) omenesc (alegoric – templul lui Dumnezeu) într-adevăr suferă o nemaipomenită

cotropire și pustiire prin implementarea prin Ecran a duhului antihristic, Ecranul devenind adevăratul idol al civilizației moderne.

În Apocalipsă se spune, că icoana fiarei va acționa astfel, încât să „omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei” (Apoc. 13, 15). Cum să înțelegem aceste cuvinte? Destul de convingătoare este următoarea explicație, propusă de unul dintre contemporanii noștri. „Sub chipul vorbitor și mișcător al fiarei, presupune I. P. Kovaliov, se pot înțelege mijloacele de informare în masă supuse fiarei: televiziunea, radioul, presa, pseudoarta. Ele vorbesc și arată, formează chipul spiritual al omului și creează chipul (imaginea) fiarei în mințile oamenilor. Acest chip până la urmă se realizează în acțiuni, acționează. Uciderea celor nesupuși se face în mai multe feluri – de la teroarea individuală până la represiunile în masă și războaie (Libia, Irak, Iugoslavia). Odată cu „noua ordine mondială” care se va instaura (adică împărăția „fiarei” – *nota autorului*) astfel de practici vor deveni, după cum se vede, obișnuite”⁵². Prima fiară, care iese din mare este sionismul masonic, consideră I. P. Kovaliov, iar a doua, care iese din pământ – lumea occidentală în frunte cu SUA.

Așadar, este oare adevărat că oarecând, în zilele lui antihrist, deodată vor fi instalate niște statui sau imagini, care îi vor ucide pe toți cei ce vor refuza să se închine în fața lor? De ce noi nu observăm că prorocia despre „icoana vorbitoare a fiarei” se împlinește în zilele noastre? Oare nu de aceea, că noi înșine zilnic ne închinăm chipului fiarei, aducându-i în jertfă timpul prețios al acestei vieți scurte,

emoțiile, curăția gândurilor și modul duhovnicesc de a gândi sănătos. De aceea și nu avem limpezime duhovnicească pentru a înțelege ceea ce este absolut evident.

Sf. Andrei al Cezariei spune, că cu minunile false vor fi amăgiți cei „ai căror inimă se află permanent pe pământ, iar simțul celor care au dobândit viețuire în ceruri nu va fi amăgit, fiindcă ei sunt desăvârșit întăriți de prezicerile venirii lui”⁵³. Tot despre aceasta spune și Cuv. Efrem Sirul: „Cei ce au știință (pricepere) fără nici o greutate vor cunoaște venirea lui antihrist. Iar cel ce are mintea doar la lucrurile lumești și iubește doar ce-i pământesc, aceluia nu-i va fi clar, fiindcă, legat întotdeauna de lucrurile lumești, deși va auzi, nu va crede și se va dezgusta de cel, care vorbește. Iar sfinții se vor întări, pentru că au lepădat orice grijă pentru această viață”.

În Evanghelie se spune că, minunile slugilor lui antihrist, a proorocilor mincinoși, vor putea uneori să-i amăgească și pe cei aleși (Mat. 24, 24). Astăzi vedem acest lucru cu ochii noștri. Doar creștinii cei mai râvnitori refuză să privească televizorul, considerând aceasta păcat. Iar oamenii necredincioși, puțin-credincioși sau care numai își zic creștini, însă au un mod de a gândi lumesc (creștinii „lumești”), nu văd în aceasta nici un păcat (cu toate preîntâmpinările stareților contemporani).

Este grăitoare următoarea corelație. Creștinii care refuză să primească nume numerice nici televizorul nu-l privesc. Iar acei dintre creștini, care iubesc „lumea aceasta” și consideră că trebuie „să meargă în pas cu lumea” și să fie „moderni” și televizorul îl privesc, și codurile de identificare le primesc.

Însă despre corelația dintre închinarea la chipul fiarei și primirea numelor numerice direct vorbește Apocalipsa, de exemplu: „...și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei” (Apoc. 14, 11). „Și fiara a fost răpusă și, cu ea, proorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei” (Apoc. 19, 20, vezi și 15, 2, 16, 2 și 20, 4) și Sf. Efrem Sirul spune că „cel ce nu va fi însemnat cu pecetea fiarei, nu se va amăgi nici cu semnele lui amăgitoare”.

Să fim atenți și la următorul moment. Apostolul Ioan nu în zadar vorbește despre numărul „numelui fiarei” (spihurile 16–18, cap. 13) imediat după povestirea despre minunile amăgitoare și despre „icoana” vorbitoare „a fiarei” (Apoc. 13, 14, 15). După cum deja am clarificat imaginea „chipului fiarei” presupune și tehnica electronică. Astfel, Sf. Ioan Teologul vorbește mai întâi despre mijlocul de implementare în viața oamenilor a numelor electronice, care este computerul (apărut cronologic înaintea lor) și doar apoi despre înseși numele electronice. Povestirea lui este despre viitoarea civilizație electronic-numerică.

Această consecutivitate a povestirii confirmă și concluzia că „icoana fiarei” este deja prezentă în viața noastră. Căci, dacă toate numele electronice sunt exact acele „nume ale fiarei” despre care vorbește Apocalipsa (iar noi considerăm că acest lucru este demonstrat), atunci și „icoana fiarei” și în genere, minunile amăgitoare deja trebuie să existe și să acționeze, fiindcă despre ele în Apocalipsă se vorbește nemijlocit înaintea cuvintelor despre „numele fiarei”.

4. Taina “desfrânatei celei mari” și a „fiarei” care o poartă

Și m-a dus, în duh, în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. (*Apocalipsa 17, 3*)

4.1. Noul Babilon

Unii creștini ortodocși interpretează evenimentele tragice din 11 septembrie 2001 drept îndeplinirea proorociei Apocalipsei despre judecata asupra Babilonului (capitolele 17 și 18). Descrierea biblică a distrugerii Babilonului, numit în Apocalipsă “desfrânata cea mare”, coincide întru totul cu circumstanțele nimicirii Centrului Comercial Internațional din New York.

Iată doar unele coincidențe:

- În limbajul Sfintei Scripturi, Babilonul este denumirea alegorică a celui mai puternic și mai desfrânat oraș. Astfel, Sf. Ap. Pavel folosește acest nume vorbind despre Roma – vechea capitală mondială a răului. (1 Petru 5, 13). În prezent, acest nume poate fi atribuit, cu tot temeiul, New Yorkului, iar, în sens larg, – Statelor Unite ale Americii. “Credem, spune Sf. Andrei din Cezaria, că numele de desfrânata se referă la împărăția pământească în general, ca și cum adună într-un trup, sau la orașul care va stăpâni lumea chiar până la venirea antihristului.”⁵⁵

“Unii cercetători contemporani, scria arhiepiscopul Averkie (Taușev), consideră că Babilonul într-adevăr

va fi un oraș un oraș enorm, un centru mondial, capitala împărăției antihristului și se va evidenția prin bogăție și, totodată, printr-o desfrânare strașnică, lucru caracteristic marilor orașe în toate vremurile”⁵⁶

- În Apocalipsă numele Babilon îl poartă “cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului” (Apocalipsa 17, 18), ceea ce indică asupra importanței politice mondiale a acestui oraș supranumit marea desfrânată. La New York, spre exemplu, se află conducerea ONU, de asemenea, organelle centrale de conducere a multor organizații internaționale. Cuvintele din Apocalipsă “împărății pământului s-au desfrânat cu ea” (17, 2 și 18, 3) arată că șefii țărilor “civilizate” consideră SUA drept fratele lor “mai mare” și acționează în același sens, îndeplinind indicațiile Americii, fapt care se vede foarte bine și în prezent.

- În Apocalipsă Babilonul e numit “mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului” (17, 5), care cu “vinul aprinderii desfrânării” a adăpat “toate neamurile și împărății pământului” (17, 2 și 18, 3), “a stricat pământul cu desfrânarea ei” (19, 2) și “toate neamurile le-a rătăcit cu fermecătoria sa” (18, 23).

Prin acestea foarte clar se indică asupra răspândirii prin toată lumea a “modului de viață” american, a “valorilor” politice americane (numite democratice, dar, ca esență, anarhice și antihristice), a culturii de masă americane și a ideologiei care propagă și impune altor popoare cultul plăcerilor trupești și al păcatului, ridicat la rangul norme de viață. În această ordine de idei se înscriu activitatea

săcâitoare în diferite țări a sectelor de origine americană, de asemenea, impunerea producției cinematografice și video americane, care cultivă cruzimea, mistica, închinarea la “vițelul de aur”, desfrânarea, aroganța și, în general, atitudinea dezinvoltă și neserioasă, pur americană față de viață. Interpretarea vieții ca a unui șir neîntrerupt de plăceri animalice.

- Din textul Apocalipsei urmează că Babilonul are o importanță mondială și ca un centru comercial-financiar. De exemplu: “neguțătorii lumii din mulțimea desfătărilor ei s-au îmbogățit” (18, 3). După distrugerea Babilonului – a “desfrânatei celei mari” – “neguțătorii lumii plâng și se tânguiesc asupra ei, căci nimeni nu mai cumpără marfa lor” (18, 11), “că într-un ceas s-a pustiit atâta bogăție!” (18, 16).

- Negustorii Babilonului au fost “stăpânitori ai lumii” (18, 22). Oligarhii americani, de regulă, de proveniență evreiască au fost și sunt conducătorii, “stăpânitorii” lumii. Ei sunt membri ai structurilor-cheie supranaționale și ai lojilor masonice. Principalele corporații transnaționale sunt americane. În plus, e bine știut că puterea politică reală e în mâinile deținătorilor de capital.

- Desfrânata cea mare este “împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare” (17, 4), ceea ce înseamnă că orașul este bogat și are un aspect impresionant. Într-adevăr, zgârie-norii care au fost distruși, dimpreună cu statuia Libertății, întotdeauna se receptau ca un simbol al Americii înfloritoare și “libere”.

Descrierea biblică a pieirii Babilonului vicios spune că pedeapsa Domnului va cădea peste oraș pe neprins de veste, cu o repeziciune uluitoare, “într-o zi”. “Pe cât s-a mărit pe sine și a fost în desfătări, tot pe atâta dați-i chin și plângere. Fiindcă în inima ei zice: Șed ca împărăteasa și vaduvă nu sunt și jale nu voi vedea nicidecum!” (18, 7). Astfel pot vorbi numai oamenii care au pierdut cu desăvârșire frica de Dumnezeu și au atins ultima treaptă a destrăbălării și a înfumurării, lucru caracteristic pentru noul Babilon. Într-adevăr, America dă dovadă de o prea mare înfumurare în raport cu dușmanii săi. Despre aceasta mărturisește clar hărțuiala informațională din timpul războaielor din Irak, Iugoslavia și Afganistan. De aceea, acest pasaj din apocalipsă corespunde exact acțiunilor Americii.

Într-adevăr, cine putea să-și închipuie că New Yorkul va fi supus unui asemenea atac? “Pentru aceea într-o singură zi vor veni pedepsele peste ea: moarte și tânguire și foamete și focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă” (18, 8). Sfântul Andrei al Cezariei scrie: “Printr-o zi el (Sf. Ioan Teologul – nota autor.) are în vedere sau caracterul neașteptat și scurtimea timpului în care orașul va fi cuprins de tânguire, distrugere și foc, sau cuprinsul acelei zile în care, după prorocire, el va avea de suferit”⁵⁷.

Conform Apocalipsei, cauza distrugerii Babilonului este incendiul, al cărui fum e văzut de mulțimea celor ce stăteau în depărtare: “Și strigau, uitându-se la fumul focului în care ardea, zicând: Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare!” (18, 18). Acest incendiu și fumu-i care încă mult

timp s-a menținut pe locul distrugerii au putut fi urmărite în repetate rânduri la televizor de toată lumea. Imaginile Centrului Comercial Internațional cuprins de flăcări au fost plasate în toate ziarele și revistele. Și “mulți” oameni, aflându-se “în depărtare” de locul tragediei, au putut “să vadă” aceste cadre și imagini fotografice.

● Se auzea și plânsul “stăpânilor lumii” vizavi de această tragedie. “Iar împărații pământului... se vor jeli și se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde” (18, 8). Așa a și fost. Președinții, premierii și alți conducători ai statelor, inclusiv ai Rusiei, adică “împărații pământului”, după “atacurile teroriste” s-au grăbit să-și exprime condoleanțele și să spună că “sunt alături de poporul american în durerea lui”. Au fost anunțate minute de tăcere, au fost lăsate în bernă drapelurile, s-au săvârșit parastasuri cu participarea conducătorilor de rang înalt ș.a.

● În Apocalipsă se indică clar că orașul este situat pe malul “mării”, adică, în cazul de față, a Oceanului Atlantic. “Și toți cârmacii și toți cei ce plutesc pe mare și corăbierii și toți câți lucrează pe mare stăteau departe, și strigau, plângând și tânguindu-se” (18, 17–19). Sfântul Andrei al Cezariei remarcă: “E posibil că orașul care a suferit în felul acesta, fiind aproape de marea patimilor omenești și primind totul de la cei ce pluteau pe ea, îi va face să bocească prin distrugerea sa”⁵⁸.

În Apocalipsă există o trimitere implicită la numărul turnurilor prăbușite ale Centrului Comercial Internațional (deci, și la numărul de căderi) – este vorba de repetarea

dublă a sintagmei “a căzut”. Sf. Ioan Teologul spune: “După acestea, am văzut un alt înger... Și a strigat cu glas puternic și a zis: A căzut! A căzut Babilonul cel mare” (18, 1–2; vezi și 14, 8). Coincidența, desigur, e grăitoare.

Cunoscutul activist al vieții bisericești, președintele comitetului obștesc “Pentru renașterea spirituală a Patriei”, protoiereul Aleksandr Șargunov este unul dintre cei care a întrevăzut dimensiunea apocaliptică a “atacurilor teroriste” din 11 septembrie. “New Yorkul nu odată a fost numit Noul Babilon, notează aceasta. Babilonul, după tâlcuirea Sfinților Părinți, pe de o parte, este “desfrânata cea mare”, iar, pe de altă parte, – un oraș real, construit la cel mai avansat nivel etnic. Cuvântul Babilon literalmente înseamnă “amestecare”. Este vorba de aceeași “civilizație creștină” doar ca exterior, cu realizări în știință și tehnică pe fundalul unei dezagregări moral-spirituale vertiginose, pe care antihristul o va aduce la limită... Ni se întredeschide, nu ni se deschide întru totul, dar numai ni se întredeschide capitolul al 18-lea al Apocalipsei. Incendiul despre care se vorbește în acest capitol trebuie să fie unul neobișnuit, întrucât cei ce stau în depărtare îi văd fumul. De trei ori se repetă aici expresia: “Ca într-un ceas s-a pustiit atâta bogăție!”. Practic, pe parcursul unei ore s-a produs, în văzul tuturor, prăbușirea turnurilor Centrului Comercial Internațional... E limpede că se apropie îndeplinirea a toate celelalte lucruri despre care se vorbește în Apocalipsă... Unul Dumnezeu știe când se va produce căderea finală a Babilonului, a marelui oraș. Dar ceea ce s-a întâmplat astăzi s-ar putea să fie ultima preîntâmpinare”⁵⁹.

Scriitorul Valentin Rasputin, de asemenea, vorbește despre “presimțirea Apocalipsei” și, între altele, notează: “Am avut senzația că evenimentele din 11 septembrie sunt o pedeapsă a Cerurilor. Desigur, teroarea nu poate fi îndreptățită... Dar America nu a fost oare pe post de terorist, când a bombardat în 1989 Iugoslavia, iar mai înainte Irakul? Și oare nu ea, prin politica și prin “cultura” sa a semănat pe pământ nerușinarea și cruzimea?... Dacă această tragedie nu o fi fost rezultatul unei provocări, realizate la scară mare și cu efect impresionant. Într-adevăr, e o bună născocire pentru a-și da mână liberă și a-i pune la punct pe cei îndărătnici. Pentru a-i bombarda pe unii, a-i intimida pe alții și pentru a-i “boți” pe unii, precum Rusia, ocupându-i pozițiile. Și toate acestea dintr-o singură lovitură, acoperindu-se cu refrenul “operației antiteroriste”⁶⁰.

E de adăugat că acum, “sub același refren”, făcând hatârul sionismului internațional, se organizează războiul împotriva Irakului.

(În momentul acestei reeditări a broșurii, războiul a rămas în trecut, Irakul fiind ocupat)

În afară de aceasta, conflictul din Irak poate declanșa cel de-al Treilea Război Mondial, planificat de sionomasonerie (practice, început deja cu agresiile împotriva Irakului din anul 1991), în care, după Apocalipsă, va muri o treime din populația pământului (Apocalipsa 9, 15,18). După acest “Armagedon” apocaliptic (Apocalipsa 16, 16), conform multor proorocii, la putere va veni Guvernul Mondial,

care apoi va fi condus de “marele pacificator” și “salvator al omenirii”, de războaie interminabile și de cataclisme globale, de președintele mondial, antihrist.

4.2. Tâlcuirea Apocalipsei dinaintea revoluției

O tâlcuire profundă a judecății asupra “desfrânatei celei mari” este efectuată în cartea “Începutul și sfârșitul lumii noastre pământești. Încercări de descoperire a proorociilor Apocalipsei” (“Nacealo i koneţ našego zemnogo mira. Opît raskrîtia procestv Apokalipsisa”), editate la Sankt-Petersburg în anul 1904 și apărute sub conducerea Sfântului Dreptului Ioan din Kronştadt. Aducem câteva citate din această carte.

- “Din istoria antică știm că prima încercare de a ridica un turn până la cer, pentru a se egala cu Dumnezeu, a eșuat prin voia Domnului (Facerea, cap. 11). Acum iarăși o nenumărată societate de francmasoni e ocupată de construirea unui Babilon în mințile oamenilor, adică de amestecarea completă a noțiunilor despre adevăr și dreptate, despre lume și Creatorul ei. La urma urmelor acest Babilon mintal se va descoperi palpabil într-o oarecare societate sau oraș, descris atât de plastic la Ioan.”

- “În societatea antică exista părerea că distrugerea proorocită a Babilonului se referă la Roma, așa-numitul oraș veșnic, deoarece ea era considerată drept centrul veșnic al Imperiului Roman. Timpul va arăta locul aflării centrului politic și comercial condamnat la pieire”.

- “În timpul nostru istoric mai degrabă se potrivește Londra, care pretinde la stăpânirea veșnică, iar negustorii

ei, stăpânitorii lumii, visează să conducă lumea.”

● De fapt, poate aceasta se referă mai mult la Paris, la acest Pergam allegoric, unde se află tronul satanei și tronul mult prea posibil al lui antihrist. Într-un asemenea caz, ar fi cazul de presupus că “Marele Răsărit” (lojă masonică – nota autorului), care își are reședința principală la Paris (în prezent, principalele structuri masonice se află la New York – nota autorului), îi va da cândva acestui oraș un rol puternic, asemeni celui pe care l-a avut în timpul lui Napoleon I. Atunci, în sfârșit, în locul lui Napoleon va fi antihristul, un evreu din seminția lui Dan, iar cei zece regi, care își vor preda împărăția acestei fiare, nu vor fi altceva decât stăpânitorii părților marelui Imperiu Roman, restaurat cu capitala la Paris, iar după nimicirea acestuia – la Ierusalim (conform unor proorocii, în timpul antihristului, Ierusalim va fi capitala statului mondial – nota autorului). Din fericire, Rusia nu a fost, și, prin urmare, nu va fi în componența acestei ultime în lume împărății de fier (înseamnă că Rusia, totuși, nu se va supune, puterii antihristului – nota autorului), care va pieri împreună cu restauratorul său – ultimul Napoleon și Nabucodonosor.”

● Ce înseamnă expresia: “cetatea cea mare care are stăpânire peste împărăția pământului”? E lesne de priceput, pornind de la importanța pe care, în țările constituționale, o are opinia publică, formată de presă, care, la rândul ei, e condusă de evreime. Chiar dacă împărății ar dori să facă ceea ce corespunde adevărului, ei se transformă în niște robi ai neadevărului propagat de presă și de idolii mulțimii fără de minte.”

“Aceasta va fi soarta marelui oraș, a Romei sau a altui centru politic, prefăcut în capitala mondială a răzvrătitei uniuni evreiești, a coloșilor financiari și într-un focar al anarhiei mondiale.”

● „Când acest Babilon va fi definitiv încălecat de mama desrânatelor și a urâciunilor pământului, adică se va face capitala evreimii, apostaziei (prin apostazie alcătuitorul tălmăcirii înțelege popoarele occidentale care s-au lepădat de creștinismul adevărat, *nota autorului*) și francmasoneriei, atunci își va justifica numele său: taină, marele Babilon, mama desrânatelor și a urâciunilor pământului”.

● „Fără îndoială, că marele Babilon – mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului, beată de sângele mucenicilor lui Iisus, – este apostazia (lumea occidentală care în frunte cu SUA s-a lepădat de Dumnezeu, *nota autorului*) sfârșitului veacurilor; fiara, care îl duce pe el este împărăția lui antihrist. În această împărăție și împărat, și conducători vor fi apostazia și evreii din seminția lui Dan. Masoneria este capabilă să încalcece orice fiară. Nu poți nega această iscusință. Ea, se apucă mai ales de frânele conducerii fiarei, atunci când aceasta se naște din răzmerița politică, pe care tot ea o provoacă. Oprindu-ne asupra presupunerii că desfrânată cea mare din Apocalipsă, care șade pe ape multe este apostazia, observând că Îngerul (unul dintre cei șapte, care au șapte cupe) îi explică văzătorului de taine, spunându-i: „Apele pe care le-ai văzut și deasupra cărora șade desfrânată, sunt popoare și gloate și neamuri și limbi (Apoc. 17, 15). Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărăția pământului”

(Apoc. 17, 18). În antichitate aceasta era Roma, de aceea Sfinții Părinți direct indicau spre ea ca spre Babilonul cel mare. În vremurile moderne acest rol îi revine marelui centru comercial mondial, negustorii căruia, capitaliștii mondiali, vor fi magnații lumii”.

După cum vedem, în această tălmăcire, scrisă acum o sută de ani, este chiar și denumirea noilor turnuri babilonene distruse pe 11 septembrie 2001 – „Centrul Mondial de Comerț”.

Iată cum s-a exprimat despre această carte Sf. Dreptul Ioan din Cronștadt. Pe 22 iulie 1905 el a recunoscut cu toată sinceritatea în Jurnalul său: “Am greșit înaintea Ta. Doamne, Cel ce știi inimile și cele dinlăuntru, l-am invidiat pe autorul lucrării “Începutul și sfârșitul lumii văzute” (aici se vorbește despre cartea: Nacealo i koneț nașego zemnogo mira. Opât raskrâtia prorocestv Apokalipsisa, Partea 1 și 2, Sankt-Petersburg, 1900 și 1901 – *Nota editorilor „Jurnalului”*), că el, fiind om laic, mai mult decât mine, academicianul și preotul, este cunoscător al teologiei și a scris această lucrare cu multă înțelepciune, profunzime, simplitate!”⁶¹.

În scrierea cu adevărat proorocească se mai vorbește și despre multe alte lucruri ce se referă la actualele evenimente mondiale. De exemplu, se înaintează presupunerea despre statul care va fi dominant în ultimile vremuri și care va juca rolul decisiv în construirea împărăției lui antihrist. Să deschidem încă o dată această uimitoare carte:

- „Este foarte posibil ca țările care-s unite între ele după principiul etniei (dacă să analizăm conform perioadei moderne a istoriei universale) Marea Britanie și Statele

Unite ale Americii, sau Marea Britanie și Germania, datorită dezvoltării largi a comerțului său pe calea navigației maritime, vor dori să aibă un mare centru comercial... **Și iată că este foarte posibil că anume acestui centru cu ușile deschise pentru comerțul mondial îi va reveni să joace rolul ultim și definitiv în istoria politică, fiindcă el va deveni capitala nelegiurii mondiale evreiești.** Anume aici, posibil, se va naște fiul pierzării, reprezentantul dominației și tiraniei stăpânitorului veacului acestuia, adică a marelui balaur roșu. În această perioadă a istoriei universale (se are în vedere începutul sec. XX, *nota autorului*) se întrevăd pregătirile pentru viitoarele evenimente, adică pentru restaurarea împărăției mondiale de fier, asemănătoare cu vechiul imperiu Roman, din timpul lui Iulian Apostatul. **La această dominație mondială deja astăzi visează și tinde să ajungă Britania, încep să viseze și să tindă Germania, și chiar SUA. Cine dintre acestea trei va juca rolul de frunte și distrugător va arăta timpul”.**

Azi chiar și celui ce are o vagă închipuire despre actuala situație internațională, îi este clar: timpul a arătat că acest rol le-a revenit SUA.

4.3. Noul Imperiu Roman

Economistul american Lindon Larush a numit proiectul de globalizare care se desfășoară astăzi – construirea noului imperiu Roman. „O deosebită anvergură această „construcție”, spune el, a dobândit în anii 1989-1999,

după unificarea Germaniei și căderea URSS. M. Thatcher, F. Mitteran, Dj. Bush-senior au impus întregii lumi ideea noului imperiu Roman – a statului mondial purtător de limbă engleză, condus din Londra și New York. Organizațiile de bază, participante la acest proces, cum ar fi Banca Mondială și Organizația Mondială de Comerț, au început să desfășoare politica genocidului, nimicind cu sânge rece populația mai multor țări. Anume această politică se desfășoară azi în Rusia: populația țării este nimicită cu bună știință. Oamenii, care zidesc un nou imperiu Roman, distrug economia statelor suverane și reduc populația lor, comițând crime în masă. Eu nu îi critic pe ei, eu îi acuz! Acești oameni sunt criminali”.

Analogia dintre vechiul și noul imperiu Roman Lindon Larush o vede în următoarele: „În istoria dezvoltării Europei se întrevăd clar două tendințe, două linii de bază: greacă și romană. Ele au luptat pe parcursul mileniilor. Linia greacă este creștinismul, linia romană – păgânismul...”

În ce constă sensul și analogia acestor două imperii Romane? Mai întâi de toate în nimicirea suveranității altor state și realizarea politicii maltuziene de nimicire a populației „de prisos”. În vechiul imperiu Roman, care era moștenitorul Babilonului, de asemenea, se desfășura controlul asupra populației. Scopul ideologilor noii utopii este crearea statului unificat, controlat dintr-un singur centru de bancierii, care după placul lor, vor decide cine să moară și cine să trăiască și să se dezvolte. Cu alte cuvinte, magnații tind să uzurpeze dominația nelimitată asupra lumii întregi. Însă utopia, care se realizează astăzi, se va

surpa în momentul culminant al înfloririi sale, așa cum a căzut și Roma”⁶².

Despre restabilirea, înainte de sfârșitul lumii, a vechiului imperiu Roman preziceau mulți Sfinți Părinți.

● „Văzătorul de taine, răpit în pustie, citim în cartea „Începutul și sfârșitul lumii pământești”, a văzut „o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne” (Apoc. 17, 3). Din talmăcirea făcută de Înger este clar că fiara arată Văzătorului de taine, este restabilirea în măreție sângeroasă a Imperiului Roman (crearea Uniunii Europene de japoate fi privită ca îndeplinirea prezicerilor Sfinților Părinți despre restabilirea Imperiului Roman, *nota autorului*), care include în sine șapte munți, adică șapte capitale mari, care se află sub protecția evreimii prin intermediul regimului constituțional, mass-mediei, a capitalurilor și societăților tainice. Mai mult decât atât, în calitate de aliați supuși, în componența Imperiului Roman vor intra zece împărați. Ei au aceleași gânduri ca și fiara (antihrist) și îi vor transmite lui puterea și stăpânirea sa, adică îi vor pune la dispoziție armatele sale (aici se vorbește despre crearea așa-zisei „coalitii antiteroriste”, iar apoi – și a forțelor armate ale guvernării mondiale, *nota autorului*). **Trăsătura caracteristică Imperiului Roman restabilit va fi dependența absolută de evreime.**

Sub transmiterea de către cei zece împărați a puterii (militare) și a conducerii (politice) fiarei se subînțelege concentrarea în mâinile unui om – antihrist – după ce lumea o perioadă va fi condusă de cei „zece împărați” – a guvernării mondiale. „**Și fiara care era și nu mai este – este**

al optulea împărat și este dintre cei șapte (adică antihrist va proveni din SUA, din cele șapte împărății, și o va stăpâni pe a opta, ultima, împărăție antihristică, împărăția „fiarei”, nota autorului) *și merge spre peire. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au luat împărăția (guvernării mondiale, nota autorului), dar care vor lua stăpânire de împărați, un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur cuget și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui*” (Apoc. 17, 11–14).

Războiul cu Mielul este războiul cu credincioșii în Hristos, cum a fost de exemplu, în cazul agresiunii NATO asupra sârbilor ortodocși, când pe bombele agresorilor era scris: „Paște fericit!” Și cum va fi și cu războiul împotriva Rusiei ortodoxe. De fapt, acest război se înfăptuiește tainic deja demult.

Sf. Andrei al Cezariei scrie: „Fiara este antihrist; el este al optulea, fiindcă după cele șapte împărății (adică după perioada istorică când lumea va fi guvernată de „cei șapte”, nota autorului), se va ridica pentru amăgirea și pustiirea pământului; dintre cei șapte, fiindcă a apărut din una dintre aceste împărății. Un ceas înseamnă scurtimea timpului sau o parte din an, adică o rotație de trei luni a soarelui, după care cei zece împărați i se vor supune lui antihrist, ca stăpânului său”⁶³.

Citim mai departe în cartea „Începutul și sfârșitul lumii noastre pământeste”:

● „Pieirea cetății celei mari se va săvârși, după cum vedem din Apocalipsă, încă până la înscăunarea în

Ierusalim a fiului pierzării (17, 15–17). Iar apoi împărățiile din componența Imperiului Roman, îi vor da puterea lui, fiindcă toți au aceleași gânduri și dorințe – să nimicească creștinismul ortodox, să prigonească Femeia – Mireasa Mielului, Biserica Ortodoxă, care în acest timp se va afla în ultimile chinuri ale nașterii (Apoc. 12, 2)”.

● Judecând după Apocalipsă, despre uniunea dintre fiară și desfrânata care a încălecat-o cu proorocul mincinos, trebuie să înțelegem, că în vremurile de pe urmă evreimea și apostazia, cu îngăduința lui Dumnezeu, vor dobândi o mare putere și se vor uni. Dacă aceste forțe dușmănoase ortodoxiei se vor uni, de partea apostaziei va fi armamentul (forța militară a SUA și NATO în întregime, nota autorului), de partea evreimii – aurul și politica. **Dominația mondială îi va fi asigurată evreimii de armamentul apostatic**”.

„Câmpul de bătălie a evenimentelor de la sfârșit vor fi, după cum spun vechii talmăcitori ai Apocalipsei, țările Asiei Mici, Siria, Egipt, posibil cele Sud-Europene, într-un cuvânt vechile regiuni ale dominației romane”.

„Interpreții hotărârii Dumnezeiești despre Babilon, conform Apocalipsei (17, 16-17), vor fi cei zece împărați (liderii masoneriei sioniste – nota autorului), contemporani cu antihrist. Ioan povestește că cei zece împărați o vor urî pe desfrânata (pe „goi”, nota autorului) și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să se întâlnească într-un gând și să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Este grăitor, că judecata lui Dumnezeu și aici se săvârșește după legile rânduite,

conform cărora desfrânata este executată tot de cei cu care ea a curvit”.

Sf. Andrei al Cezariei își exprima nedumerirea referitor la acest subiect. „Mi se pare uimitor cum vrăjmașul și răzbuătorul-diavol le va ajuta celor zece coarne să se năpustească asupra lui Hristos Dumnezeuul nostru, Care iubește binele și virtuțile și totodată va pustii cetatea plină de oameni care s-a lepădat de Dumnezeieștile porunci și s-a supus amăgirilor lui și asemenea fiarei, se va sătura de sângele ei. Este de mirare și faptul cum el, care consideră pustiirea prilej de bucurie, iar tăierea trupului omenesc hrana sa și care întotdeauna este satisfăcut de dezbinări și neînțelegeri, își va da acordul celor zece coarne apostate. Presupunerea că acea femeie semnifică cetatea mare, care are stăpânire asupra împăraților pământului face verosimilă presupunerea despre suferințele împărăției predominante de atunci”⁶⁴. (Cuvinetle Sf. Andrei al Cezariei despre împărăția „predominantă” din ultimile vremuri astăzi poate fi atribuită cu ușurință unicei și celei mai moderne „supraputeri” – America).

Numai acum putem dezlega această contradicție părelnică a Apocalipsei, despre care ne vorbește Sf. Andrei. Răspunsul este simplu: „atacurile teroriste” din America au fost organizate chiar de serviciile speciale ale SUA și Israel (există deja foarte multe dovezi ⁶⁵), care în cazul dat au îndeplinit comanda centrului sionist-masonic (a guvernării mondiale tainice). Scopul „actelor teroriste” este clar: să creeze un fel de sperietoate a inexistentului

„terorism mondial internațional”, ca sub pretextul luptei pentru „pace și securitate (liniște)” (1 Tes. 5, 3) să rezolve următoarele probleme:

- să înființeze sistemul dur (de fier) de dictatură (iar în condițiile luptei cu „terorismul” care „este” peste tot, poate fi ignorată și mult-trâmbițata „taină a vieții personale” occidentale, „drepturile și libertățile” ei), care prevede, în calitate de cea mai importantă componentă a controlului electronic general, a fiecărui om de pe planetă, atribuirea codurilor de identificare – „numărul numelui fiarei” (Apoc. 13, 17);

- sub blazonul luptei „drepte” cu „axa răului”, să dezlege mâinile NATO în frunte cu SUA, să lichideze Irakul – adversarul Israelului și principalul apărător al intereselor arabilor în regiunea Orientului Mijlociu, ceea ce ar permite ca Ierusalimul să devină capitala Israelului (mai târziu, conform prezicerilor, Ierusalimul va fi declarat oraș al „reglementării pașnice” și capitala lumii), și să construiască pe locul unde vor fi distruse (chipurile, de rachetele irakiene) moscheiele musulmane (Ali-Aksa și Omar) templul din Ierusalim, unde, conform proorociilor, va fi așezat pe tron Moșiahu (mesia) iudeilor – antihristul;

- să organizeze al Treilea Război Mondial (Armageddonul mondial), ceea ce ar permite, la rândul său să fie create forțe militare supranaționale, să fie lichidate toate suveranitățile naționale de stat și să fie legalizată politic „guvernarea mondială” – „statul mondial” sub conducerea guvernării mondiale, care peste un timp va fi condusă de antihrist.

4. 4. Armagedonul mondial

Despre războiul mondial dinaintea sfârșitului lumii Sf. Ioan Teologul spune: „Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni. Și numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreți, căci am auzit numărul lor. Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședeau pe ei, având platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă. De aceste trei plăgi: de focul și de fumul și de pucioasa, care ieșea din gurile lor a fost ucisă a treia parte din oameni. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă”. (Apoc. 9, 15–19).

Oare această mărturie a Apocalipsei nu indică spre tehnica militară modernă (tancuri, rachete ș.a.m.d.)? Iată încă un fragment din războiul viitor: „Și se vor ridica nori mari și puternici, plini de furie (avioane militare, rachete ș.a.m.d. – *nota autorului*) și vor vărsa asupra fiecărui loc... steaua strașnică, foc și grindină, sulite zburătoare (rachete, bombe ș.a. – *nota autorului*).

Starețul Paisie Aghioritul spunea despre războiul mondial: „Astăzi când citești proorociile e ca și cum ai citi un ziar – într-atât de limpede e scris totul. Cugetul îmi spune că se vor desfășura multe evenimente: rușii vor ocupa Turcia, iar Turcia va dispărea de pe hartă, pentru

că o treime de turci se vor creștina, o treime va pieri și o treime va lua calea Mesopotamiei.

Oriental Mijlociu va deveni arena războaielor la care vor participa rușii. Se va vărsa mult sânge, chiar și chinezii vor trece râul Eufrat cu o armată de 200 000 000 și vor ajunge până la Ierusalim. Ca semn caracteristic al apropierii acestor evenimente va fi distrugerea mecetei lui Omar, deoarece nimicirea ei va însemna începutul lucrărilor de reconstruire a templului lui Solomon, care s-a aflat exact pe acel loc.

La Constantinopol va fi un mare război între ruși și europeni și se va vărsa mult sânge. Grecia, în acest război, nu va fi pe primele roluri, însă ei i se va da Constantinopolul nu de aceea că rușii vor avea un respect adânc față de noi, ci pentru că nu se va găsi o soluție mai bună, totodată, ei vor fi forțați de circumstanțe grele. Orașul va fi dat armatei grecești, înainte ca aceasta să reușească să ajungă acolo.

...Mi s-a spus că armata Chinei la moment numără două sute milioane de ostași, adică acel număr concret despre care scrie Sfântul Ioan în Apocalipsă.

Când veți auzi că apele Eufratului sunt îngrădite de turci în partea de sus al lor cu un baraj și sunt folosite pentru irigare, să știți atunci că deja suntem în proces de pregătire a celui mare război și astfel se deschide drumul pentru armata de două sute milioane de oameni a răsăritului, precum spune Apocalipsa”.

Ultimul război mondial e numit în Apocalipsă „teasc cel mare al mâniei lui Dumnezeu” (Apoc. 14, 19-20), când oamenii vor fi călcați ca strugurii în teasc astfel că

sângele va curge „până la zăbalele cailor” (teasc – mijloc pentru scurgerea mustului din struguri, pentru prepararea vinului). Însă vor înțelege oare oamenii că toate acestea sunt îngăduite de Dumnezeu ca pedeapsă pentru păcatele lor?

Cu regret, Cuvântul lui Dumnezeu dă răspuns negativ: „Dar ceilalți oameni care nu au murit de plăgile acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur și de argint și de aramă, și de piatră și de lemn... Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtișagurile lor”. (Apoc. 9, 20-21).

+ + +

Așadar, acum este clar de ce tocmai două capitole din Apocalipsă sunt consacrate temei pieirii „Noului Babilon”. Sf. Apostol Ioan descrie atât de detaliat acest eveniment pentru a arăta, că anume acesta va fi momentul de cotitură, punctul de pornire, de unde va începe construirea activă și rapidă a împărăției lui antihrist. Să ne amintim declarațiile mai multor lideri sociali și politici, făcute după tragedia americană: „Lumea a devenit alta”, „Mersul istoriei omenirii brusc s-a schimbat” și altele. Și într-adevăr, totul ce se petrece azi în lume, s-a început după „atacurile teroriste” și datorită lor. Provocarea din 11 septembrie 2001 a dezlegat mâinile guvernării mondiale tainice pentru al treilea război mondial cu scopul de a instaura o nouă ordine mondială.

Acum este clar de ce Sfinții Părinți au numit imperiul

antihristic împărăția „fiarei”. Scopul mistic al acestui sistem satanic este depersonalizarea oamenilor, prefacerea lor în fiare. De aceea numitorul comun care stă la baza înțelegerii diverselor sensuri ale „fiarei” este ideea sălbătăciei, animalității.

Ultima judecată

Fiecare dintre noi, frați și surori, astăzi face alegerea: sau existența sălbatică din viitoarea împărăție a „fiarei”, ceea ce înseamnă sinucidere duhovnicească și lepădarea de sine însuși ca de personalitate sau – să trăim ca persoane duhovnicești și să moștenim Împărăția Cerurilor. Doamne ajută-ne să alegem calea vieții și să fim vii pentru Tine și unul pentru altul! Slavă lui Dumnezeu, că Rusia, conform prezicerilor, totuși nu va intra în împărăția „fiarei”, nu se va supune lui antihrist, însă, după cum sperăm, va renaște, fie și prin mari suferințe, ca Împărăție Ortodoxă și Monarhică – Sfânta Rusie.

Așa să fie! Hristos a înviat! „Vino, Doamne Iisuse!” (Apoc. 22, 20).

Note

- ¹ Numele autorului acestei lucrări, preot al Bisericii Ortodoxe Ruse, la rugămintea lui, nu se indică.
- ² "Părinte, ajută-mă!" Contemporanul nostru starețul athonit Paisie. Alcătuitor: O. Kazakov, Sankt-Petersburg, 2002, pag. 94.
- ³ Vezi, d. ex. Sbornik statei po istolkovatelinomu i nazidatelinomu cteniiu Apokalipsisa, Alcăt. M. Barsov M., 1994.
- ⁴ Ierom. Serafim (Rose), Znamenîa vremen. Tainî knighi Apokalipsis Moscova, 2000, pag. 58-59.
- ⁵ Vinogradov N. O., O konecinîh sudibah mira i celoveka. Antihristanstvo i antichrist. – Vezi cartea: O poslednih vremenah / Trad. din engl. Moscova, 2001, pag. 161.
- ⁶ Arhiep. Averchie (Taușev), ierom. Serafim (Rose), Apokalipsis v ucenii drevnego Hristianstva/ Trad. din engl. Moscova, 2001, pag. 161.
- ⁷ Ep. Alexandr (Mileant), Apokalipsis. Rukovodstvo k izuceniiu Otkrovenia apostola Ioanna Bogoslova. Sankt-Petersburg, 2000, pag. 37-39, 42.
- ⁸ Sbornik statei po istolkovatelinomu i nazidatelinomu cteniiu Apokalipsisa. Alcăt. M. Barsov. Moscova, 1994, pag. 326.
- ⁹ Despre acest lucru vorbește de ex., prot. S. Bulgakov. Vezi cartea lui: Apokalipsis Ioanna. Paris: YMKA-PRESS: 1948.
- ¹⁰ "Părinte, ajută-mă!" Contemporanul nostru starețul athonit Paisie. Alcătuitor: O. Kazakov, Sankt-Petersburg, 2002, pag. 36.
- ¹¹ O poslednih vremenah po Otkroveniiu sv. Ioanna Bogoslova, Sankt-Petersburg, 1902, pag. 47.
- ¹² Mihailov G., Nașa dușa. Ontologhia psihiceskoi realinosti, Sankt-Petersburg, 2001, pag. 17-20.
- ¹³ Vezi: Arhim. Sofronie (Saharov), Stareț Siluan. Paris, 1952, pag. 20.

- ¹⁴ Arhim. Sofronie (Saharov), Stareț Siluan. Paris, 1997, pag. 92-93.
- ¹⁵ S. A. Nilus, Bliz esti, pri dvereh. Sankt-Petersburg, 1996, pag. 112.
- ¹⁶ Mitr. Veniamin (Fedcenkov), Oteț Ioann Kronștadtski. Sankt-Petersburg, 2000.
- ¹⁷ Vezi: Loski V. N., Ocerk misticeskogo bogoslovia Vostocinoi Ţerkvi. Dogmaticeskoe bogoslovie, Moscova, 1991, pag. 91.
- ¹⁸ Mitr. Veniamin (Fedcenkov), Nebo na zemle. Moscova, 1994, pag. 120.
- ¹⁹ Taho-Godi A. A., „Filosof hocet vse ponimati”. „Dialektika mifa” i dopolnenie k nei. În cartea Losev A. F. Dialektika mifa. Moscova, 2001, pag. 7.
- ²⁰ Părintele Pavel Florenski, Imena/ Maloe Sobr. Socinenii, Ed. 1. 1993.
- ²¹ Prot. S. Bulgakov, Apokalipsis Ioanna. Paris: YMKA-PRESS: 1948, pag. 248.
- ²² Losev A. F., Dialektika mifa, Moscova, 2001, pag. 404.
- ²³ Vezi: Isoria Drevnego mira / red. V. N. Diakov și N. M. Nikoliski, Moscova, 1959
- ²⁴ Duhovniie osnovî narkomanii / Red. Ierom. Anatolii (Berestov), Moscova, 2002, pag. 47.
- ²⁵ Ivanonov Iu. M., Evrei v ruskoi istorii. M., 2000. pag. 41.
- ²⁶ Nilus S. A., Bliz esti, pri dvereh, Sankt-Petersburg, 1996. pag. 135.
- ²⁷ Nilus S. A., Bliz esti, pri dvereh, Sankt-Petersburg, 1996. pag. 147-148.
- ²⁸ Istoki zla (taina kommunizma), Moscova, 2000. pag. 42.
- ²⁹ Citat din „Ekoțid v SSSR” Moscova, 1992, pag. 23.
- ³⁰ Citat din „Ruski vestnik”. 1991, Nr. 5, pag. 6.

³¹ Medvedeva N., Șișova T., Loghika globalisma. Moscova, 2002, pag 82-84.

³² Sbornik statei po istilkovatelinomu i nazidatelinomu cteniiu Apokalipsisa – Alcăt. M. Barsov, Moscova, 1994, Pag 346.

³³ Sf. Andrei al Cezariei, Tolkovanie na Apokalipsis M., 1901, Pag. 110. Apokalipsis. Opît podstrocinogo komentaria na osnovanii ucenia Sveaçennogo Pisania i Sveatîh Otțov, Moscova, 2001, pag. 165.

³⁴ Blajennoi pameati stareț – Paisii Sveatogoreț. Slova. Vol. 2 Duhovnoie probujdenie. Tesalonik – Moscova, 2001, pag. 183.

³⁵ Sf. Ierarh Ipolit al Romei. Tvorenia. TSL. 1997, Vol. 2, pag 77.

³⁶ Vezi de ex. Arhiep. Averkie (Taușev), ierom. Serafim (Rose), Apokalipsis v ucenii drevnego Hrisianstva / Trad. Din engl. Moscova, 2001. pag. 167-168.

³⁷ Cit. din Vorobievski I. I. Puti v Apokalipsis. Stuk v Zolotie Vrata, Moscova, 1999, pag. 365.

³⁸ Vestnik „Serbski Krest”, 2002 Nr 27 (76). Pag. 3.

³⁹ Vezi: Prot. S. Bulgakov. Apokalipsis Ioanna. Paris: YMKA-PRESS: 1948. Pag. 113- 116.

⁴⁰ Ierom. Serafim (Rose), Znameniam vremeni. Tainî knighi Apokalipsis Moscova, 2000, pag. 41.

⁴¹ Mai detaliat despre aspectele psihologice și medicale a influențării Ecranului vezi: Televizionnaia antropofaghia. Kaluga, 2000 (antropofagie din greacă – devorarea omenească).

⁴² Cit. din Strelinikov R. V., V plenu u telespruta, Moscova, 1985.

⁴³ Ierom. Anatolii (Berestov), Cislo zverea. Na poroghe tretiegi tîseaceletia M., 1996, pag. 102, 104.

⁴⁴⁻⁴⁵ Cit. din: Veinik V., prof. Pocemu ea veriu v Boga. Issledovanie proiavlennii duhovnogo mira. Minsk: Editura Exarhatului Belarus, 2002, pag. 297- 298.

⁴⁶ Ierom. Anatolii (Berestov), Cislo zverea. Na poroghe tretiego tîseaceletia, Moscova, 1996, pag. 111.

⁴⁷ Sf. Ierarh Kiril al Ierusalimului. Oglasitelinîie poucenia. 15, pag. 14.

⁴⁸ Sf. Efrem Sirul, Slovo na prișestvie Gospodne, na skonceanie mira i na prișestvie antihristovo / Scrieri, 4,2 Seghiev Posad, 1908, pag. 253.

⁴⁹ Cit. din prot. Molceanov B., Antihrist, pag. 25.

⁵⁰ O poselednih vremenah po Otkroveniiu sv. Ioanna Bogoslova, SPb, 1902, pag. 106.

⁵¹ Cuv. Lavrentie al Cernigovului, Jitie, pouceania, prorocestva i akafist. – Tipografia Poceaevskoi Lavrî, 2001, pag. 119.

⁵² Kovaliov I. P., Taina našego vremeni glazami sovremennika // „Ruski vestnik”, 2002, Nr 43-44.

⁵³ Sf. Andrei al Cezariei, Tolkovanie na Appokalipsis. Moscova, 1901, pag. 108.

⁵⁴ Sf. Efrem Sirul, Slovo na prișestvie Gospodne, na skonceanie mira i na prișestvie antihristovo / Scrieri, 4,2 Seghiev Posad, 1908, pag. 258-259.

Multstimate cititorule!

Dacă ai citit această carte până la sfârșit, înseamnă că nu-ți este indiferentă propria ta soartă, soarta lumii și a Creștinismului în epoca Apocalipsei. Ce loc vei ocupa tu personal în aceste evenimente depinde în primul rând de tine. Puținul pe care îl poți face este să răspândești această informație unui număr cât mai mare de oameni.

Fă copii ale acestei broșuri și transmite-le cunoscuților tăi!